листопад/грудень 2000 р.
November/December 2000

Промінь
Promin

40
ліття
years

Союз Українок Канади

ПРОМІНЬ
РІК XXXX ЛИСТОПАД-ГРУДЕНЬ Ч. 10
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць,
Головний Редактор - Орися Сушко
Редактор, Оксана Сушко

Редакційна Колегія:
Добр. Катерина Бублик
Галя Липка
Галина Мельник-Марко
Референт Променя - Галя Щерблюк

Річна передплата в Канаді - $20.00
Передплата до інших країн - US $25.00
Одне число - $3.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN
Box 57268
Jackson Station
Hamilton, Ontario, Canada
L8P 4X1
Fax: 905-524-5362
e-mail -promin@primus.ca

PROMIN

published monthly by
UKRAINIAN WOMEN'S
ASSOCIATION OF CANADA
VOL. XXXX NOV - DEC No. 10

Editor-in-Chief - Orysia Sushko
telephone: 905-572-9626
Editor - Oksana Sushko
telephone: 905-572-9626

Editorial Committee:
Dobr. Kateryna Bublyk
Halia Lypka
Halyna Melnyk-Marko
Promin Convener - Helen Scherbluk
Administrator - Oksana Sushko
E-mail c/o promin@primus.ca

Subscription in Canada - $20.00
Other Countries - US $25.00
Single copy - $3.00

The editors reserve the right to edit submitted materials

Publication Mail
Registration No. 1925
International Standard Serial number
ISSN 038021-40

Формат - Оксана Сушко
Layout - Oksana Sushko

ЗМІСТ / CONTENTS

1 Редакційна .... Editorial

2 Привітання .... Greeting

3 Голодомор .... The Forgotten Holocaust

7 Жіночі Постаті .... Women of Influence

8 Референтури .... Convener's Corner

11 Духовість .... Spirituality

14 Український Музей Канади, СУК .... Ukrainian Museum of Canada, UWAC

15 Наталія Кобринська .... Natalia Kobrynska

18 Вісті з Централі .... News from the National Office

20 Нашим Дітям .... For our Children

22 Лист з України .... Letter from Ukraine

23 Громадська Хроніка .... Community Events

33 Квіти Незабутнім .... In Memoriam

37 Ювілейний Фонд Променя .... Promin Anniversary Fund

Союзу Українок Канади / Ukrainian Women's Association of Canada
National Office : 202-456 Main Street, Winnipeg, MB R3B 1B6
Telephone: 204-957-7630 Fax: 204-947-3882
Office hours: Monday, Wednesday, Friday 1 - 4 p.m.
Канцелярія відкрита в понеділок, середу і п'ятницю від 1-ої до 4-ої год. дня

Адреса, телефон, телефакс і електронічна пошта **ПРОМЕНЯ** подано з ліва
Promin address, telephones, fax & e-mail listed to the left

Editorial
Редакційна

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

Доходимо до кінця 2000-го року, на який ми нетерпеливо чекали, щоб стрінути нове тисячоліття. Всі ми очікували цю зустріч з певним зворушенням, бо дійсно не знали, що нас чекає, і чи ми будемо готові до цього важливого історичного переходу. Цікаво, яка наша відповідь на це питання сьогодні?

Ми щасливі, що живемо в дуже цікавому періоді світової історії. Окрім нового тисячоліття ми свідками багато інших важливих історичних подій, як: проголошення самостійности України; відзначення 1000-ліття Хрещення України в Святу Православну Віру; 100-ліття поселення українців в Канаді. В додатку ми знаходимося на порозі 75 ліття існування Союзу Українок Канади. Окрім того ми заключаємо успішний 40-літній ювілей журналу „Промінь".

Дозвольте мені висловити моє щире спасибіг всім читачам Променя за много чудових листів і побажань та щедрої фінансової підтримки на протязі цього року. Ваше щире і ласкаве відношення дає нам наснагу до дальшої праці і запевнює дальше існування і розвиток нашого журналу.

З приводу ювілею з приємністю складаю сердечну подяку слідуючим: крайовій голові Соні Бейзик і центральній управі СУК; Митрополитові Василію, Єрархам, духовентсву та добродійкам УПЦК; спів-редакторці Оксані за приємну спів-працю; Редакційній Колегії, яких поміщуємо у розділі Променя „Жіночі постаті"; Референткам Променя - крайовій, провінційним і льокальним; всім дописувачам; Надії Пенюк і Галі Липці за перечитання тексту кожного місяця; всім передплатникам і читачам та всім, що підтримують і допомагають в який будь спосіб.

З глибокою вдячністю!

Орися Сушко

It's difficult to believe that the year 2000 has almost come to a close. The world waited with such anticipation for the turn of the century, overcome with "millennium madness", uncertain as to what might happen on this once-in-a-lifetime New Year's Eve. Some predicted that the world would end. Others predicted that the heavens would open and the Virgin Mary would shine brilliantly upon us. Disappointing to these "prophets", champagne corks popped at midnight as they do each year, and the night passed uneventfully into a new century. Whew.

What a privilege to be alive at the turn of a century, a new millennium. The 21st century brings with it new challenges, new problems, and new solutions. The state of the world has intensified ecologically, economically, politically, and in just about every aspect of life, there is an overwhelming amount of information available to everyone via countless technologies that were previously accessible only to specialized technical professionals. It is easy to become lost, wading through all of the hype and hysteria. Our organizations -- UWAC, CYMK, USRA, USRL -- can help us to keep our feet on the ground. Having just celebrated our fortieth anniversary, Promin is proud to serve Ukrainians in Canada and abroad as the official messenger of the UWAC and its activities across Canada. In a world where novelties replace traditions every day, it is a wonderful indication of our commitment to our heritage that Promin continues to thrive, and that women across Canada continue to be interested in the perpetuation of their heritage.

To all subscribers and supporters, to our editorial committee, to all of those who donate their time to help make Promin the best journal it can be, please accept our heartfelt thanks and best wishes for another prosperous new year.

Oksana

НА МНОГІ ЛІТА ВЛАДИКО!

Його Блаженству Блаженнішому Митрополиту Василію!
Централя Союзу Українок Канади і усе членство, Редакція журналу Промінь і всі читачі вітають Блаженнішого Митрополита Василія з Його 91-им днем уродин та бажають кріпкого здоров'я і плодотворчої праці на благо нашої Церкви і Народу. Your inspirational sermons provide us with spiritual nourishment, while your recognition of the contributions of our Association provide our membership with the inspiration necessary to continue our efforts, for which we are most grateful.
Молимо Милостивого Господа, щоб послав Вам ще багато років служити Йому та, щоб обдарив Вас Своїми обильними ласками, на які Ви щедро заслуговуєте!

З християнським привітом,
Соня Бейзик, голова Централі СУК
Орися Сушко, головний редактор Променя

On Wednesday, November 8, 2000, Metropolitan Wasyly was inducted into the HAMILTON GALLERY OF DISTINCTION along with at 5 other distinguished citizens of Hamilton. The Hamilton Gallery of Distinction was founded in 1984 for the purpose of permanently recognizing outstanding Hamilton citizens, past and present, who have made significant contributions towards the betterment of our community. His nomination was put foward by Mayor Bob Morrow. Following is the write-up published in the evening's program.

Metropolitan Archbishop Wasyly Fedak

His Eminence Metropolitan Archbishop Wasyly Fedak was born on November 1, 1909 in the province of Bukovina, Ukraine. Three years later, the young William Fedak arrived in Canada with his parents and five siblings, and settled in the White Creek, Parkerview District in Saskatchewan. After high school, young William enrolled at the Teachers College in Saskatoon and taught for approximately 15 years at various public schools. He involved himself with helping young people and took an active part in his community. He understood that working with the youth was an important challenge. He also believes that "in order to pass on our faith and our traditions and our culture we have to work with youth." In 1941 he entered a church Seminary of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada where he studied theology, and in 1944 he was ordained into the priesthood.

After serving in Manitoba, Reverend Fedak commenced a 28-year tenure at the Cathedral of St. Volodymyr in Hamilton. During his time at St. Volodymyr his congregation grew from 47 to more than 500 families. Three Metropolitans recognized his service of distinction and honour and in 1971 he was awarded the Mitre, the highest ecclesiastical award the Orthodox Church bestows for exceptional service. In 1976 he was recommended as a candidate for bishop and was consecrated July 15, 1978 receiving the title of Bishop of Saskatoon and Vicar of the Central Diocese. In 1983 he was elevated to the rank of Archbishop of Toronto and the Eastern Diocese. His devotion and knowledge continued to grow as he was elected and installed as the Metropolitan of Winnipeg and all of Canada.

Throughout his many years of distinguished service, Metropolitan Wasyly has been recognized as a great Ukrainian Canadian leader and an eminent figure. He has received honours from the City of Hamilton and the Premier of Ontario (1966), and two honours from Canada through the Governor General including appointment as an Officer of the Order of Canada and the Canada 125 Commemorative Medal (1992). Metropolitan Wasyly's dedication and commitment to the church for more than 55 years has presented him as one of Hamilton's most important church figures and community leaders.

The Forgotten Holocaust

Juliana Sluzar is grade nine student at Port Credit High School in Mississauga, Ontario

Introduction

Have you ever woken up to the smell of warm, sizzling bacon? Fluffy, moist, scrambled eggs? Bananas and strawberries coated with yogurt? Imagine waking up to your Saturday morning breakfast and seeing a total stranger, sitting in your home, and eating your food. What if I was to tell you that, that stranger decided he wanted to live there, and you had to go? You were kicked out on the streets with NO FOOD, no money, and had to allow a person who doesn't even know you, to take all your belongings and claim your life's hard work as his own! This sounds like an impossible thing to happen anywhere in this world. However, the fact is, it did! In Ukraine, in 1932-33, the Soviet government conducted a man-made famine. Their main objective was to wipe out an entire population by means of starvation. "Why?" is the question you ask me, but how has this affected the world, is the question I ask you.

How it Began, and Who Permitted It to Happen

During the time of 1932-33, Joseph Stalin and his henchman, Lazar Kaganovich, instigated one of history's best kept secrets of mankind. They created a famine that affected the Volga Basin, Caucasus, and all of Soviet Ukraine. Ten million people died in total. Seven of the ten million were Ukrainians, and three million of them were children. At the height of the famine, twenty-five thousand were dying per day, one thousand per hour, seventeen per minute. You would think that this genocide could only perpetuate for a little while, however, it continued for an entire year. For one full year a whole country was literally starved to death by means of a man-induced famine, while the rest of the world turned a blind eye.

The one man who persuaded Russia to conduct the famine was Joseph Stalin. He was one of the Soviet leaders of Russia. As Ukraine started to become more populated and strong, the Soviet leaders feared and envied it. Following the end of the Czarist Regime in 1917, Ukraine began to assert its own independence as it stepped out from under the heavy Czarist repression. Ukrainian language and culture quickly spread through its schools, churches, theatres, scientific institutes, government offices, courts, post offices, railways, and the army. This activity in Ukraine made the Russian government anxious. Stalin despised the thought of Ukraine developing its own identity, through its language, culture and economy. When word had reached him that some Ukrainian children didn't know how to speak Russian, it was the straw that broke the camel's back.

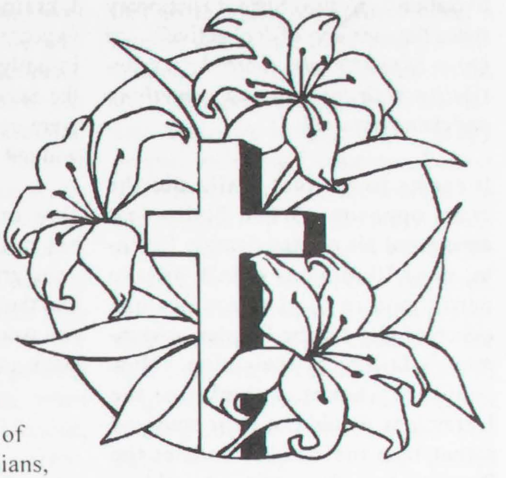

In Ukrainian schools, the Russian language was taught as a foreign language. Much in the way that Canadian teachers teach Canadian children the French language. Stalin decided that the solution was to enforce Russian communism all throughout Ukraine. His dream was for Russia to become a modern industrial union, rather than an agricultural economy. The cost to receive the machinery was rather exorbitant, but Stalin had a plan, as he always did.

Ukraine at this time was known throughout the world as the "breadbasket of Europe."[1] Stalin unhesitatingly decided to put the hardworking, high-spirited Ukrainians through drudgery. His "angelic" plan (to put it bluntly) was to "break the backs of the increasingly independent Ukrainians,"[2] by making them work under brutal conditions, in order for him to export the wheat for money to transform Russia into a commercialized colony. Stalin's method was to force all the Ukrainian farmers to "donate" their farms/land to him (the State). Under his "offer", they would manage their farms, harvest the wheat, and work the soil just like they always had. In turn, he would receive all the profit and he would pay them pennies! His little scheme was titled "collec-

tivization". Collins School Dictionary states the meaning of "collective": *...a group of people who share the responsibility both for running something and doing the work.*

It seems to me that Stalin did the exact opposite. When Stalin first announced his collectivization formula, most Ukrainians didn't want to participate in it. I retain not one ounce of pity for the Russian government's failure of their plan. How could they honestly think that the Ukrainians would put their soul and sweat into their farm, and let the Russians take the profit, who did no work, and give them nothing as a reward? If I were a farmer in 1932, I certainly wouldn't agree to this plan. Would you? I would act much like the Ukrainians did at that time and stand up for myself!

What Happened when Stalin's Plan Failed

When Stalin's first attempt to control the Ukrainians failed, he decided to force his plan upon them. As I stated before, most Ukrainians opposed the idea of having their farms collectivized. So Stalin decided to make a new law. He raised the taxes to impossible heights, but made the collectivized farmers' taxes three times lower. That way the Ukrainians would have to agree to Stalin's plan. If that didn't work, he would send his trusted NKVD (secret police) out to find people who had dissented his command. They would basically waltz onto a peasant's farm and demand that they become collectivized. Usually they would take the grandfather or father and murder them, almost always in front of the whole family! The mother and children were forced onto the streets with no food or money. The chance of survival for them after that was severely trifling. Russian farmers were brought in to manage the State farms on Ukrainian soil, but all crops were exported. Crops from farmers, who initially refused to become slaves of the State, were destroyed and families were sent to their death in the cold, without shelter or food.

Now imagine that a Russian soldier has just killed your father, taken all your grain, money, and kicked you into the streets. What is the first thing you would do? Find food? Well, that just wasn't an option. Stalin was such

a cold-hearted man that even if a child was caught picking up an unripe piece of grain, the guards were ordered to punish them by either killing them or beating them. The farmers couldn't find food anywhere. They sold precious heirlooms to buy the bread that they themselves produced. The grain that they harvested was stored in huge towers or silos, which were guarded day and night by Russian police. Some hefty amounts of grain were found that had rotted, just after the famine, while thousands of Ukrainian farmers and children were starving to death. That definitely disturbed me because the Russians saw millions and millions of people die, but guarded the grain that wasn't used. They had a chance to save a whole population, but they stood back, out of fear of Stalin, and saw large amounts of grain go to waste. Grain that the Ukrainians worked hard for, grain that could have saved people from suffering a slow, painful death.

Sometimes the hunger would be so intense that people would kill dogs and cats and eat them. In fact, some people resorted to cannibalism, eating children, in order to survive! Secret Russian government documents subsequently showed that this activity was specifically to be denied and covered up. Frantic mothers would send their children on a train towards the west, hoping that someone would find them, and look out for them. A Ukrainian famine survivor said that she would hopelessly watch a staggering child quietly lay down, and all the people around knew that it wouldn't be long before that child lost all sense of prayer and died. Many children and adults have suffered tremendously from this genocide, and my only prayer is that it won't occur ever again!

A Bit About the Man Himself

Now, you may be thinking of the trauma the families would have gone through to see their loved ones slaughtered. This, however, was part of Stalin's plan as well. He ruled by fear, and fear is how he ruled. His followers were too frightened to disobey him, so whatever he said, went. Many people know of the Holocaust that occurred in Germany. However, the Ukrainian famine claimed more victims than the World War II Holocaust. The Holocaust killed six million Jews, and everyone recognizes it. Why doesn't our society know more about the Ukrainian famine? Joseph Stalin was a teacher of Adolf Hitler, and

inspired him to use his famine scheme in World War II on millions of Soviet prisoners. To be quite honest, before doing this project, I had no true understanding of how much pain my prior ancestors went through. So, why you ask me? Why doesn't the world know more about this famine? Well, I'll tell you why.

Why Don't We Know About It?

This was yet another success of Stalin's evil plot. The Kremlin has never officially admitted that the famine actually existed in 1932-33. Even though books, movies, eyewitness accounts, and reports have been exposed to the public, the Great Soviet Encyclopedia contains no mention of the famine in 1932-33, and it isn't taught in schools. Some people blame the west for not acknowledging the famine. They called it "bellyaching of immigrants."[3] Stalin also covered it up by creating staged tours of Ukraine for specific foreigners during the genocide. The Red Army and the Soviet secret police tightly sealed the borders, allowing no one to leave or enter without authorization. In response to increased pressure from British correspondents regarding the famine, Stalin staged a mock trial, falsely accusing British engineers of treason. He allowed journalists to tell the west about the trial as it unfolded, but only if they agreed not to mention the famine! Desperate cries for help were smuggled out of Ukraine to relatives in North America. Food, which was sent to starving Ukrainians in response to the cries, was confiscated and consumed by Russian customs agents. In late 1933, all the crops were harvested, all the starved, dead bodies were buried in secret mass graves. The Russians acted as if nothing had ever happened. Newspaper articles were published, denying existence of the famine. Webster's New Twentieth Century Dictionary, published in 1986, states that the first act of genocide was applied to the Jews of Nazi Germany. However, you and I know that it was firstly done to the Soviet Ukrainian peasant farmers. Which further proves my point as to how completely the Russian government covered the famine up. Numerous attempts were made to get the horrific news out into the world, yet the Russians made sure the lies (the REAL reports) were destroyed and stopped from passing the borders. In the late 1930s, when the advancing army invaded Ukraine, they found, much to their horror, huge, secret mass graves, in which were buried Ukrainian farmers and their families. They sent pictures and this news to the West, however, all attention was deflected from the atrocities that Stalin had carried out, and was now focussed on what was to become World War II. What amazes me the most about this whole situation is that now, when we CAN talk about this catastrophe, no one does. I can strongly state that most people don't know there is a Remembrance Day for the Ukrainian Famine. On October 13, 1984, Ronald Reagan, President of the United States of America, proclaimed November 4th as a Day of Commemoration of the Great Famine in Ukraine in 1933. I think it's the fault of many people that the children of today's culture know precious little information about one of history's worst genocides to date.

Who Helped

Now don't get me wrong. Various people and corporations tried to help Ukraine during the famine. Catholic Leader Theadore Innitzer raised the awareness to the rest of the world about the famine, after the world governments did nothing. He organized "relief teams" into the worst parts of Ukraine, sent food, clothes and money. The Russian government insisted that everything was fine, and that all this talk about there being a famine was just a poor year of harvesting. The first reporter to report the "Genocide Famine in Ukraine" was Malcolm Muggeridge. Many people, including Ukrainians, honour and respect him for all his courage and compassion. When the helpful aids were sent, the soldiers at the border made sure they were never delivered. Innitzer also ordered special prayer throughout all Catholic churches. The Red Cross made countless efforts to help and assist the Ukrainians, but nothing effectual ever happened. On July 4, 1933, a "Civic Relief Community for the Starving in the Soviet Ukraine" was sent. Many people tried to help, but not enough cared to make a difference.

Why the World Hasn't Learned

The Great Ukrainian Famine ended in late 1933. Stalin had broken a nation. I think the real tragedy is not only that the world decided to not take notice of the famine in Ukraine. However the thing that grabs me the most is that right now as we speak, another man-made famine is happening in Sudan. Millions of Christian people are being starved and sold as slaves. I would have thought that the world governments would have learned from the Ukrainian disaster and tried to help out, but everyone just wants to forget about it because it's too horrific to admit to.

Conclusion

The three most important things I learned from doing this essay were:

Firstly, an authorized government planned and organized a famine that would destroy most of the Ukrainian population and spirit. "The only crime of the Ukrainians was that they couldn't allow themselves to wear the chains of slavery, under Russian rule."[4] Secondly, the world was

robbed of a chance to respond to this tragedy, because Stalin was so successful in hiding and denying its existence. He was able to go scot-free, despite his horrific act of genocide. Thirdly, even now, with the communication and power we bestow, a similar genocide is occurring at this time, right in the 21st century in Sudan, and still, world leaders choose to ignore it.

My thesis question asked how the Ukrainian Famine affected the world. A huge number of innocent Ukrainian men, women and children were robbed of their lives to fulfill the greedy, power-hungry dream of a wicked world leader, Josef Stalin, but this was the best-kept secret of the 20th century. Even after the secret was exposed, the world's attention has been deflected by history repeating itself, as powerful men have achieved their dreams through similar atrocities. It has greatly angered me that the Great Ukrainian Famine was ignored, but please don't live your life ignoring more problems too. If we all put in a little effort, hopefully this kind of genocide won't happen again.

Footnotes:

1 Gregorovich, Andrew. Famine Genocide in Soviet Ukraine 1933, Toronto (1998), Media Watch Ukraine

2 Dushnyck, W. and Dalrymple, D.G. 50 Years Ago: The Famine Holocaust in Ukraine, New York-Toronto (1983)

3 Gregorovich, Andrew. Famine Genocide in Soviet Ukraine 1933, Toronto (1998), Media Watch Ukraine

4 Ukrainian Canadian Committee, World Congress of Free Ukrainians. Harvest of Despair, Ukrainian Famine Research Committee, Toronto

Голгофа 1932-33 років

Історія людства знає чимало злочинів проти різних народів - з політичних, расистських, релігійних чи інших причин, але щоб уряд держави вигубив штучним голодом понад сім мільйонів своїх громадян - подібного злочину в історії народів немає. Московсько-комуністична імперія зла на чолі зі Сталіном, Кагановчем і бандою злочинців поневолила Україну, запровадили в ній нечуваний у світі терор, загнавши селян в новітнє рабство.

Відомо, що в Україні переважало сільське населення, яке понад усе любило свою землю, від віків працювало на ній, витворило високу хліборобську культуру, забезпечуючи хлібом себе і Західню Европу. Саме українські селяни були головною перешкодою у здійсненні плянів комуністичної Москви. Перестріляти усіх українців було неможливо, усіх виселити в Сибір - також. Тоді Сталін, найбільший кат і злочинець людства, разом із своїми дорадниками вирішив знищити Україну голодом. На села України налетіло десятки тисяч большевицьких активістів з Москви і північних областей Росії. Разом з місцевими яничарми в кінці 1932 року вони пограбували все зерно і всі харчі у дворах селян, залишаючи їх помирати з голоду. Вже восени 1932 року почався голод, попухлі діти снували по полях, дорогах, поїдаючи котів, мишей, із шкіряного взуття готували суп, варили кору з дерев, коріння кущів, а відтак падали, знесилені, по дорогах, під тинами і вмирали в страшних муках. Апогеєм голодової облоги був березень 1933 року. У багатьох селах не залишилось живої душі. Пограбоване зерно експортували за кордон, щоб за одержану валюту купувати зброю і техніку і дурити своєю пропогандою Захід.

Україна пережила не одну трагедію, але всі вони взяті разом не дорівнюють Голодоморові 1932-33 років. Брехлива Москва тримала в суворій таємниці наслідки голоду в Україні, а коли світ дізнався про голод, Москва лицемірно впевняла, що це вигадки „ворогів народу - українських буржуазних націоналістів". Замовчування трагедії голоду тривало довгі роки, тільки в кінці 80-их роках, коли імперія зла почала задихатися, появилися праці Р. Конквеста „Жнива Скорботи", Дж. Мейца, М. Долота, а в Україні - Л. Коваленко і В. Маняка „Голод-33".

Порівняймо Голод 1923-33 і Голокост: українців вимерло понад сім мільйонів, жидів - біля трьох мільйонів. Про Голокост ми щодня читаємо в пресі, появляються щоразу нові праці, щоб світ знав про винищення єврейського народу. Праць, які появилися на тему Голоду 1932-33 років, замало, щоб ними можна представити прийдешнім поколінням маштаби анти-українського Голодомору. Вчені-історики, демографи, дайте в руки молодому поколінню правдиві і вичерпні дослідження про Голодомор і про те, хто спричинив його, бо тільки правдиве вивчення трагедії може запобігти подібне в майбутньому. Президент України Леонід Кучма своїм указом проголосив останню суботу листопада кожного року Днем Пам'яті Жерт Голодомору 1932-33 років. СКУ звернувся також до краєвих організацій зі закликом відзначити цю дату святочними сходинами і Богослужбами в церквах. Тих, хто пережив голод і хто залишив Україну в часі Другої світової війни, меншає з кожним днем. Тому в цю останню суботу сядьмо до столу за обідом всією родиною, проведім бесіди на тему Голоду з молоддю, в школах українознавства і парафіяльних, проведімо лекції, а в неділю на Богослужбах помолімся разом за душі загиблих в 1932-33 роках.

Євген Бачинський
Свобода
12 листопад 1999 р.

Жіночі Постаті
Women of Influence

Галина Мельник-Марко

З великою вдячністю Господеві, Галина старалась вложити свої таланти, що Господь її обдарив, у праці українського суспільства.

Вона організувала молодь до спільних виступів співу, танців, драма та дифилядів; часто перед публикою на конференціях та інститутах в місті Монтреалі та Оттаві: „Монтреал Мюзіюм", „Вуменс Арт Сосайєті", Монтеалська „Жіноча Рада", „Конференцій Об'єднаних Націй", „Світова Виставка Експо '67" і „Людина і Світ".

Була головою Дорадшої Ради СУМК при Централі Союзу Українок Канади, головою Жіночого Хору Св. Софії Монтреал, голова і член екзекутиви відділу СУК ім. Доньки України Монтреал, голова Української Виставки на Експо 67, член дирекції в Раді Канадського Громадянства Монтреал (1979). Екзекутивний секретар Монтреалської Організації „Юнайтед Вомен", і була заст. голови Товариства Поміч Українським Мистям.

У Канадській Жіночій Раді, була заступниця голови, подавала звіти про працю українського жіноцтва в Канаді. Очолювала Український Вечір на Міжнародній Жіночій Конференції у Венкувер і Монтреал, де приготовила виставку і летучки інформації про

Україну. У Бібліотеці Лейді Абердін, Національної Жіночої Ради, зорганізувала частину книжок про українських жінок та письменниць (1975-76).

Почерез п'ять років була член Консисторії Української Православної Церкви і добровільно працювала в Редакції Вісник.

У Союзі Українок Канади в Центральній Управі, і в Манітобі та у Східній Екзекутиві була референт культ-освітньої ділянки і референт Молодшого СУМК (1985). Одержала почесну грамоту від СУК відділу ім Доньки України в Монтреалі і від СУК відділу ім. Софії Русової, Торонто.

Часто виступає з доповідями на з'їздах та конференціях. Дописує до преси Вісник, Український Голос і до журналу Промінь де є членом редколегії. Два роки очолювала Комітет Каравану в Інституті Св. Володимира в Торонті. Зорганізувала інсценовку „Символіка Хрещення України", де молодь виступала в історичній драмі у Вінніпезі та в Саскатуні підчас головного святкування Тисячоліття Хрещення України. Про цю тему дописувала і виступала з промовами у Канадській Жіночій Раді, де була нагороджена доживотним членством.

У сторіччя Поселення Українців у Канаді була нагороджена Медалею Сторіччя від Конгресу Українців Канади.

Союз Українців Самостійників наділив Галину грамотою і почесним членством в 1983 р. Одержала Шевченківську Медалю від Конгресу Українців Канади за вклад в історію Канади та багатогранну діяльність в 1991 р.

Нагороджена Митрополичою Грамотою в 1980 р. З нагоди 25-го ювілею Королеви Єлисавети II-ої в 1977 р, і в Сторіччя Канади в 1967 р. одержала дві Срібні Медалі.

Галина має дві доні й дві внучки, виховані українським духом, розмовляють українською мовою.

Convener's Corner

CYMK-UOY and Leadership

Пані Голово, шановні делегати й членкині Союзу Українок Канади --

Слава Ісусу Христу!

Мені надзвичайно приємно бути тут у Вінніпезі на ці перед соборній конференції СУК. Як референтка СУМК - Української Православної Молоді в головні управі СУК і як дорадниця до головної управи СУМК, я маю велику честь близько працювати з нашою молодю.

Організація СУМК була зорганізованна в 1931 р. і від того часу постійно існує на користь нашої молоді. СУМК, молодеча організація СУСу є початок для нашої молоді в їхний шлях до других степень в українському та канадійському житті.

Одна з найважливіших ціль в СУМКу є пізнати й розвивати провідництво між СУМКівцями. Не всі мають властиву здібність бути провідниками але це залежить як ми підходимо до розвитку їхних талантів.

CYMK, as the first uniquely Canadian Ukrainian youth organization is the youth organization of the Ukrainian Self-Reliance League of Canada. Its primary aim is to provide opportunities for its members to become acquainted with the culture, values, spirituality, language and traditions of Ukrainians, and to develop and strengthen leadership capabilities and skills to be used in both the Ukrainian Canadian and broader Canadian spheres. CYMKivtsi are the future of the Ukrainian Orthodox Church of Canada, of CYC and of Canada.

CYMK is a youth organization in which our youth come together to socialize, share ideas, discuss issues, participate in organizational development and build for a better future. CYMK recognizes leadership potential in its membership and promotes strengthening and developing leadership capabilities. CYMK is a club of young people, for young people, governed by young people. CYMK is a primary learning experience where young people practise making decisions. The membership participates in democratically run meetings during which time the activities of the club are planned and organized. The decisions made by the membership and their consequences have a direct effect on the success of the branch. The leadership skills one learns within CYMK are useful in everyday life -- communicating effectively, properly running or participating in meetings, making decisions, public speaking, team work and organizational skills.

CYMK recognizes that personal initiative is the key to all personal and social success. The essential ingredients in all life skills involve the desire to create something better for oneself and others. CYMK stresses personal involvement. CYMK relies on its members to create their club. It is a democratic process but a shared group spirit and group strength. Activities which are planned and executed together have a greater impact than an individual act. In the atmosphere of both school and work, it is useful to be able to work well with groups and on teams, a prerequisite of many employers. In CYMK, members are given the opportunity to work with various groups on executives and committees. Acceptance of others and adaptation is used when dealing with people of varying ages and with different ideas, and a community spirit and pride is strengthened.

Here falls an important aim and objective of the CYMK program -- that is, to encourage members to take an active interest in leadership roles in their community.

Decision-making is inherent to being an effective leader. CYMK enables its members to develop decision making skills by encouraging members to take the initiative in group situations. This becomes useful when finding volunteers, or completing tasks. When holding executive positions, CYMKivtsi are often faced with decisions, but the members of the advisory council should ensure that the executive members learn to do their job well and that it becomes a positive learning experience. This will encourage them to take on new challenges in the future.

To be a good leader it is important to have strong organizational skills. CYMK enables members to build these organizational skills by learning, through experience, the effectiveness of time management and planning. CYMKivtsi, through all facets of their life are developing their abilities and are willing to share their skills. Each contribution is added to the general body of knowledge and the willingness to commit their time, talents and efforts add to the fulfillment of shared goals.

These organizational skills can vary because CYMK is divided into age

groups, namely junior and senior CYMK. Junior CYMK was started under the auspices of the Ukrainian Women's Association of Canada and continues so to the present. Because there are so many branches of CYMK that do not have enough members to sustain both a junior and senior CYMK, often the youth is organized as one CYMK branch. The National Executive of CYMK working together with the CYMK convener for the National Executive of CYK has incorporated the programs and needs of both groups.

Different members within an organization require differing degrees of structure and control. As a leader with CYMK, members are relied upon to guide others and therefore they are expected to be good role models. This is demonstrated when communicating and interacting with younger CYMK members. CYMKivtsi, especially the younger members, will require training in the particular of structure and control of organizational behaviour. By being good role models, senior or older CYMKivtsi are good examples to the future leaders in CYMK.

CYMKivtsi have a role model through their regional and national executives. There are many programs and sources for our older members, such as the regional conventions, interbranch get-togethers for bowling, softball, volleyball or curling tournaments, and provincial jamborees. There is also the national CYMK convention every two years where the participating members have a chance to be official or unofficial delegates and take part in the democratic/consulting process. A national retreat is held on the off-convention years and is a good training ground in leadership skills. This year's retreat in August will be held at Camp Barvinok outside of Edmonton, and has its theme "Back to the Basics", a timely review of the five main areas of CYMK development which are: leadership and citizenship, religion, social and recreation, culture, and education. There is also the CYMK binder with its cultural insert, and regional and national executive newsletters. The National and Regional Executives make visitations to the various branches and lead by example.

Communication is a skill that is widely developed within CYMK. To be a good leader, it is important to be able to communicate not only with peers, but also with elders and children. Strong communication skills help to build self-confidence when speaking in front of large groups. Public speaking is an aspect of CYMK which is very useful outside of the organization, and is one which is often not made a priority in schools. Therefore, CYMK members tend to have an advantage, as they are effective communicators, much of the time in two or more languages. With the building of self-confidence, CYMK members begin to feel more comfortable voicing their opinions and speaking about their beliefs and ideas in front of their peers and others.

Junior CYMK has an extremely diverse and strong program as outlined in the CYMK-UOY Member's Handbook. This program was created and compiled by Alexandra Hohol and Lesia Perritt in 1989, and was revised in 1997. The program in the Passport Handbook can be used for both Junior and/or Senior CYMK, and it is a process for training CYMK youth for leadership. The main objectives are to help CYMKivtsi develop practical leadership skills, to help CYMKivtsi develop an attitude of cooperation and to foster a sense of pride and accomplishment. The activities are most varied and may be executed individually, in pairs, in small or large groups. There are the five main areas reflecting the aims and objectives of CYMK. Upon completion of these activities, awards may be obtained in the form of membership and activity crests which are worn on a blue sash.

To help foster a well-rounded program at all CYMK levels there are two trophies available: the William Perepliuk Trophy for Senior CYMK and the Walter and Natalia Baziuk Trophy for Junior CYMK. These are presented at the National Convention to the respective most outstanding CYMK branch. Obviously leadership skills play an important role in the development of a strong CYMK program and voluntary participation.

Junior CYMK and CYMK as a whole need to have a strong program to bring the youth of our Church together. In addition to an interesting and varied program, CYMK requires the presence and commitment of a concerned and active Advisory Council. CYMK's first and primary advisors are the parish priest and dedicated parents. CYMK advisors work together to encourage and foster a love of our Church and Ukrainian heritage in our youth, as well as provide opportuni-

ties, along with the Regional and National Executives, to bring together the Ukrainian Orthodox youth in our parishes across Canada.

The presence of the advisors at all levels of CYMK is essential. At the Junior CYMK level, the advisors take on a teacher/parent-leader-instructor role. The advisors teach leadership by example, and are themselves rewarded by seeing a positive involvement and commitment by our youth. They give them the basics and allow them to gradually take on more and more areas of responsibility in their organizational work according to their own leadership skills. They teach future planning of activities and how to carry out these plans, then encourage and guide the youth as they strike out on their own.

At the Senior CYMK level, the advisor's role becomes more of an advisory nature (less hands-on) but is still essential to provide assistance and judicious guidance for the development of a strong CYMK program. Here the youth are older and therefore more independent, resourceful and responsible, but still benefit and respond to the presence of advisors at CYMK activities. Even at the Regional and National Executive levels, advisors are present and offer advice when needed or requested. Members and advisors at all levels of CYMK can benefit from getting together and discovering their personal and organizational potential. Our CYC family provides a strong safety net for all its members, from the youngest to the oldest, and can always be relied upon for any and all assistance required by its members. This becomes a rewarding experience to be shared by all.

Leadership skills developed through our formative years in CYMK have allowed many of our former CYMK members to go on to accept leadership roles not only in our Ukrainian Orthodox Church and Ukrainian organizations, but also in government, politics, educational institutions, private industry, and their chosen professions.

Нам всім відомо що молодь нашої української православної громади мусить бути вихованна в українській православній вірі й в українській душі. Але також мусимо дати їм нагоду брати участь у кожному кроці й в кожній ділянці наpости у церковній громаді як також у загальній українській та канадійській громаді. Те провідництво яке вони навчаються в СУМК залишиться з ними на ціле життя. Наша молодь дуже здібна, має багато енергії та талантів, які можуть додавати до наших громад і до наших організаціях. Без нашої молоді будуть колись порожні церкви і брак членів у наших самостійних організаціях.

Шануймо свою молодь, свою майбутність. Помагаймо їм виростати як провідники на славу нашого народу, нашої української православної церкви й наших організаціях.

Дякую.

Маріянна Маковська
Marianne Makowsky

PROMIN SUBSCRIPTION FORM / ПЕРЕДПЛАТА НА ПРОМІНЬ

Give a Promin subscription as a gift to a friend or relative in Canada, Ukraine or any other country. A card will be enclosed acknowledging your gift. Use this form for a new or renewed subscription as well.

Gift _______ New Subscription ________ Renewed Subscription________

Name____

Address ____

City ____________________Province _______________Country _______________Postal Code_______

If GIFT indicate from whom_________________________________

Cheque or money order enclosed in the amount of $ ___________ for _________ year(s) at $20 ($25) a year

Canada - $20 a year, Other countries - $25 a year - В Канаді - $20 на рік, В інших країнах - $25 на рік

PROMIN - BOX 57268, JACKSON STATION, HAMILTON, ONTARIO, CANADA L8P 4X1

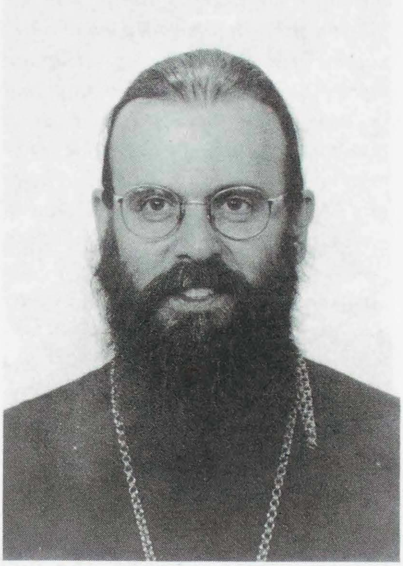

Rev. B. Hladio

Зберігаймо Нашу Українську Ідентичність!

Доповідь виголошина підчас Зїзду СУС Східньої Канади у вересні, 2000 р.

I. Зберігати нашу Українську ідентичність -- це ж мета до якої ця організація, ця зустріч, і ми всі особисто присвячені. Якщоб легко було досягнути цю мету ми б про неї не говорилиб -- це сталобся само від себе. Зберігати нашу Українську ідентичність, так як зберігати фізичне здоров'я, добрі оцінки в школі чи в університеті, зберігати спокійне та щасливе родинне життя -- це ж тяжка робота. Багато людей махають руками, та піддаються. Я тут не стою, щоб кого-небудь з присутніх переконати чому ми повинні зберігати нашу Українську ідентичність -- Ви всі це робите. Я, навпаки, тут стою щоб висловити декілька думок щодо можливих способів та засобів в наших Церквах, організаціях, громадах та родинах переконати других чому вони повинні зберігати свою Українську ідентичність, і чому це є не тільки бажане, але й корисне.

Перед тим, що висловлюю ці думки, хотів би прочитати вам уривок із журналу "Touchstone" (July/August 1999, pp. 11-13), що відноситься до цієї справи. Тема цієї статті, це занепад рідних мов в різних частинах світу. "Touchstone" не Український або Православний -- журнал загально-християнський -- але дана стаття не тільки актуальна для нас, і може бути в роді «передмовою» цієї доповіді.

The Decline of the Welsh

Welsh is still spoken by some in a former Welsh colony in Patagonia, Argentina, and according to the 1991 British census, by about 18 percent of the residents of Wales. In 1901 some 50 percent of the inhabitants of Wales could speak their country's native tongue; ten years later that number fell to 43 percent. By 1951 just 28 percent of Welshmen could speak Welsh; and thirty years later only 19 percent could. Some scholars believe that Welsh will die as a living language by 2010.

The story of a small community in Wales called Pont-rhyd-y-fen, a stronghold of the Welsh language till after the Second World War, is typical. In 1951 close to 80 percent of the people in Pont-rhyd-y-fen spoke Welsh, compared to 28 percent in Wales as a whole. Less than 30 percent do now.

In the "Journal of Ethnological Studies" in 1992 Beth Thomas described what has become of Pont-rhyd-y-fen. "New families have all left their mark on community life," Thomas wrote. "Most of the community's organized social activities came to an end in the 1950s and 1960s."

One reason for this is that after the Second World War the emphasis on keeping the Christian Sabbath began to be ignored, and Pont-rhyd-y-fen's young steelworkers were consequently expected to work on Sundays. "Young men were thereby given a ready excuse not to attend chapel services, and many of the community's other social activities also suffered."

But a watering down of the Fourth Commandment in itself cannot be blamed for the decline of this Welsh-speaking community. For while a turn to Sunday shift work caused great difficulties, "the spread of the mass media, television in particular, provided instant entertainment, in English, of a standard with which local drama and opera groups could not compete." And so it came to pass that the time and energy that not long before had gone into preparing and producing amusements rooted in a community's life gave way to Hollywood and London, and the talent of local actors, singers, poets, and musicians was set aside for the sake of television.

As modern frivolity thus found a home in Pont-rhyd-y-fen, its center crumbled. "Membership of the chapels is both aging and dwindling," Thomas

noted, "and chapel activities specifically aimed at the young, such as the Sunday schools, have over the past twenty years gradually ceased to be. This has meant the loss of virtually the only public domain the Welsh language had in the community."

Christianity & the Language

There is no doubt that Welsh, like Québécois and the numerous native languages that were preserved in writing by Catholic and Protestant missionaries, owes its survival to the efforts of Christian people. Particularly important for the Welsh was the translation of the Bible into their tongue in 1588. The Welsh writer Wynford-Vaughn Thomas has rightly noted that "If ever one single book saved a language, that book is the Bible."

And then there were the vibrant religious institutions of Wales that were devoted to spreading knowledge of the Bible and the Christian faith in Welsh. Indeed, when children were forbidden to speak Welsh in the public schools, they spoke, sang, and prayed in it in their Methodist, Congregationalist, and Baptist Sunday schools and chapels. It was in these places that Welsh was kept alive. In a 1989 interview on the BBC, Welsh theologian R. Tudur Jones was asked if there was a link between the decline in church attendance in this century and the decline in spoken Welsh. Yes, Jones replied, there was a very close connection.

"[B]ecause, right up to the First World War, the one massive institution that addressed the Welsh people in Welsh was the body of Non-conformist churches," he said. "Once people attended chapel, and by attending chapel they were in the sound of the Bible, I mean the Welsh of the Bible and, of course, it enriched their vocabulary."

So what happens when the members of a minority linguistic community no longer hold to the things that, in the view of their forebears, made their languages worthwhile? Some, like many Welsh at the end of the twentieth century, claim that a popular soap opera ("Pobl y Cwm" -- "People of the Valley") and talent shows produced in their native tongue can provide the same existential significance as prayers and rituals did for their parents and grandparents.

Others pretend that the unending extension of American "McWorldism" is in fact the march of progress. Others simply watch their unique communities disintegrate, as have the residents of Pont-rhyd-y-fen and Inis Meain, a still Gaelic-speaking island off the west coast of Ireland. There, according to a story by Dana Milbank in the Wall Street Journal, satellite dishes now suck CNN into Gaelic-speaking homes and "a new pier that will bring big ferries full of English-speaking tourists" has been erected next to an eighth-century church.

"If ever one single book saved a language, that book is the Bible."

Recovering the Culture

But speakers of threatened languages could seek to recover something of what they have lost. And they can do that not simply by trying to rescue their language, but by returning to the religious cultures it often expressed.

Quebec's French-speaking nationalists could remember that as long as their forebears embraced the same Catholic Church, French Canada's collective identity was secure. They could recognize that if the occasional heavy-handedness and ineptitude of the Church in Quebec is regrettable, the thoughtless casting aside of a whole tradition, and thus of French Canada's roots, is even more so. For the thing Québécois nationalists are looking for -- namely, a firm sense of national identity -- is wrapped up not primarily in the French language but in the very institution French Quebeckers have in large measure repudiated or simply allowed to atrophy. Much the same could be said of Welsh-speaking Wales.

Speakers of minority languages may thus be obliged to preserve their languages, not only because they feel a duty to the past and to their children, but also because their language is the vehicle through which members of their traditional culture worshipped God.

«Зберігаймо нашу Українську Ідентичність». Гасло для цієї зустрічі -- наказовий, імператив. Це заклик до конкретних діл. Роздумуючи як ми моглиб виконати це завдання, ми мусимо рівночасно подумати чому? Збереження Української Ідентичності має тісний зв'язок зі збереженням мови -- але це не все. Приклад Ірландія є ясним доказом що народ може існувати навіть як рідної мови нема. «Зберігаймо нашу Українську Ідентичність». Хіба, перед тим як будемо говорити про чому і як, ми мусимо з'ясувати про що ми говоримо. Що це є, Українська Ідентичність?

II. Що це є Українська Ідентичність? Кров? Не тут, не в Україні. Є багато які відцуралися від свого українського походження. Кажуть, що є понад 1,000,000 канадців з Українського походження. Та де ж вони? Якщо візьмемо <u>всіх</u> канадців, які мають щось до діла з Українськими справами -- Церкви,

організації, танцювальні групи, тощо, напевно не будемо лічити більш від 200,000, і мені здається що навіть це забагато.

Цікавий приклад від історії нашої Церкви є приклад Владики Олександра (Немоловського). Владика Олександр був єпископом Російської Православної Місії на цьому континенті коли в Саскатуні проголосили оформлення УГПЦК. Організатори зразу шукали єпископа, який взяв би їх під юрисдикцію, бо Церква без єпископа, це нонсенс. Вони звернулися до Владики Олександра, щоб він взяв нашу Церкву під свою юрисдикцію «до такої пори, коли буде можливо дістати Українського Єпископа для нашої Церкви». На зустрічі в Вінипезі, Владика Олександер замітив, що він сам родом з України. Самозрозумілим є, що основоположники нашої УПЦК мали інше поняття про «Українськість» від Владики Олександра. (В решті-решт, під тиском «карпато-русинів» в америці Владика Олександер не прийняв нашу Церкву під свою юрисдикцію, а згодом видав статтю де говорить що Українці є тільки політичною партією в Росії!).

Чи наша ідентичність залежна від культури? Не зовсім, бо є не-українці які танцюють, співають, пишуть писанки, і.т.п. Чи мова, хіба, найголовніша характеристика Української Ідентичності? Так само ні, бо є не-українці які вчаться мови для роботи, через школу, і.т.п. Є так само дуже віддані, ревні українці, які слабо володіють, або зовсім не говорять по-українському.

Українська Ідентичність, це самоототожнення/самоідентифікація. Це ж свідоме рішення, що «я українка/українець». Це можливо для людей, які не українці по походженні. Це можливо для таких, які не володіють українською мовою (хоча в практиці вони завжди мову вивчають, часом трошки, часом багато). (Говорити про те, що сталося підчас засідання ССУК в Гамільтоні).

Якщо можна позичити приклад від Церковного життя, знанний Православний Богослов о. Фома Гопко вчить, що «причащатися в православній церкві означає і вимагає, що я мушу цілковито ототжнити себе/ідентифікувати себе з православною вірою, і брати повну відповідальність за православну християнську віру». Користуючись з паралелом, можна казати, що українська ідентичність, це нічого іншого ніж те, що людина цілковито ідентифікує себе з українським народом, і бере повну відповідальність за українську культуру, мову, і.т.п.

What is Ukrainian identity? What is it that we wish to maintain? As we just mentioned in Ukrainian, it is not Ukrainian blood or ancestry; it is not culture or language, although all of these things play an important role. Ukrainian Identity is nothing other than my self-identification as a Ukrainian. To take a parallel from Church life, in speaking about what it means to receive Holy Communion Fr. Thomas Hopko beautifully and meaningfully states that to receive Holy Communion means "to identify totally with, and take full responsibility for, the Orthodox Christian Faith". "To identify totally with, and take full responsibility for, the Orthodox Christian Faith". We might say that someone who has "Ukrainian identity" identifies totally with, and takes full responsibility for, the Ukrainian people, culture, language, etc.

Father Hladio's article will be continued next month in Promin

Закінчення статті в наступному числі журналу.

ADVERTISE IN *Promin*

Advertising rates for one year are:

business card	$150.00
1/4 page	$250.00
1/3 page (outer column)	$375.00
1/2 page	$500.00
full page	$900.00

Subscriptions and advertisements should be directed to the Promin address as provided on the inside cover.

Галя Щерблюк, Крайова Референтка Променя
Helen Scherbluk, National Promin Convenor

Український Музей Канади СУК
Ukrainian Museum of Canada UMAC

Spirit of the Times

A workshop of historical importance, funded in part by the City of Saskatoon Cultural Participation Grant, was held at the Ukrainian Museum of Canada in Saskatoon earlier this year. Entitled *Spirit of the Times*, this workshop focused on the contributions of women writers to Ukrainian literature and their role in the Ukrainian Women's Movement in Ukraine and Canada.

This workshop was inspired by the publication of the first four volumes of the series "Women's Voices in Ukrainian Literature". This translation project made the works of eight prominent Ukrainian women authors accessible to the English reader: *The Spirit of the Times* -- Olena Pchilka (1849-1930) and Nataliya Kobrynska (1855-1920); *In the Dark of the Night* -- Dniprova Chayka (1861-1927) and Lyubov Yanovska (1861-1933); *But...The Lord is Silent* -- Olha Kobylianska (1863-1942) and Yevheniya Yaroshynska (1868-1904); and *From Heart to Heart* --Hrytsko Hryhorenko (1867-1924) and Lesya Ukrainka (1871-1913). The short fiction written by these women between 1883 and 1927 portrays a turbulent period in history when traditional values were being undermined; issues of political power, cultural oppression, and social justice were being debated; and Ukrainian women activists, together with their counterparts in many parts of the world, were embarking on a long and difficult trek to political, social, and economic equality.

Together, the books constitute an unsystematic but compelling social history of this era and allow us to experience the varied and compelling life stories of the ordinary people of the day -- urban and rural, rich and poor, educated and illiterate, those whole lives were ruled by tradition, and those who fought for change. History describes the conditions and social forces that shaped the lives and values of our immigrant ancestors; it is literature, however, that gives their stories a human face. The picture that emerges not only helps to understand our immigrant ancestors; it corrects many of the misperceptions that left both us and our non-Ukrainian countrymen with incomplete or distorted views of our past.

The all-day workshop organized by Marie Kishchuk and Randy Koroluk of the Ukrainian Museum of Canada attracted over thirty participants. The setting for the workshop included a special exhibition, consisting of photographs and write-ups about notable female figures in Ukrainian history, prepared by the Museum for Women's History Month in Canada, and a display of literary and historical books prepared by the translator and editor of the translation project, both former faculty members at the University of Saskatchewan.

During the morning session, chaired by Marie Kishchuk, Dr. Victor Buyniak, Professor Emeritus of the University of Saskatchewan, provided the historical, social, and literary contexts for the period under discussion. Dr. Roma Franko, the translator of the series, spoke briefly about the translation process and presented a paper entitled *Two Faces of Feminism* in which she discussed the approaches used by women writers in Ukraine in tackling the political, cultural, and social issues of their day. In her address, Sonia Morris, the editor of the series, analysed the author's portrayal of the lives of women of different social classes in Ukraine at the time of the first immigration of Ukrainians to Canada.

The afternoon session, chaired by Sonia Morris, began with a presentation by Natalie Ostryzniuk, a student of the Ukrainian women's organizations in Canada, who highlighted the evolution of the Ukrainian Women's Movement in Ukraine and its influence on the development of a similar movement in Canada, making specific reference to the contributions of several of the authors featured in the series. While viewing the slides accompanying this talk, workshop participants greeted with applause two of the leading pioneers of the Ukrainian Women's Movement in Canada who were in attendance at the workshop; Dr. Savella Stechishin and Mrs. Mary Tkachuk.

The second speaker of the afternoon, Dr. Natalia Aponiuk, Director of the Centre for Ukrainian Studies at the University of Manitoba, provided an in-depth analysis of the manner in which Ukrainians have been depicted in Canadian literature and stressed the importance of the series, given that Ukrainian women writers were not well known, particularly to readers

with no knowledge of Ukrainian. The final presenter, Dr. John Lyons of the University of Saskatchewan shared his views about the lives of Ukrainian women in both Canada and Ukraine based on his observations and personal experiences while growing up in the multi-ethnic rural settlements around Swan River, Manitoba, and on his travels to Ukraine on professional educational exchanges. The workshop concluded with a summary of the proceedings by Marie Kishchuk.

During the noon-hour break, Roma Franko, on behalf of Language Lanterns Publications, presented, in memory of notable Ukrainian-Canadians, six-volume sets -- the four volumes already published and the two additional volumes to be published in fall of 2000 -- to the libraries of the following institutions: the Prairie Centre for the Study of Ukrainian Heritage at the University of Saskatchewan (Dr. C. H. Andrusyshen); St. Andrew's College at the University of Manitoba (Rev. Dr. Dmytro Stratychuk); the Metropolitan Andrey Sheptytsky Institute of Eastern Christian Studies at St. Paul University in Ottawa (Mr. John Gutiw); the University of Regina (Mr. Paul Hleck, QC); and the Saskatchewan Teachers' Federation Resource Centre in Saskatoon (Mr. Steve Kobrynsky).

In their evaluations, the participants expressed their appreciation to the six presenters for their highly informative and well-prepared addresses. They also commended the organizers of the workshop for recognizing the need for an educational workshop to bring to light the valuable, but often unrecognised contributions of Ukrainian women, and strongly recommended that other such workshops be organised in the future.

For information about exhibits and programs at the Ukrainian Museum of Canada, visit the website www.umc.sk.ca. For more information about the series Women's Voices in Ukrainian Literature, visit the website www.languagelanterns.com.

This year marks the 80th anniversary of Nataliya Kobrynska's death. To mark this anniversary we are publishing a story written by Natalia Kobrynska taken from "The Spirit of the Times" translated by Roma Franko and edited by Sonia Morris in the series Women's Voices in Ukrainian Literature published by Language Lanterns Publications in Saskatoon. For more information about this series visit the website www.languagelanterns.com

Nataliya Kobrynska

The Tempest

The sun was blazing in the glowing, inert azure of the sky. It had been flaming since early morning, and the farther south it went, the more penetrating it became, burning with a scorching, golden fire. A sultry heat wave flooded all corners of the earth; the clear blue sky, like a searingly hot glass dome in a glassworks, stretched in all directions and pressed down upon the heavy, torrid, unmoving air.

Grainfields, an endless sea of molten gold, stood transfixed in quiet trepidation; crimson poppies drooped their heads in sombre contemplation; and blue corn-flowers looked around silently and timorously, with widely opened eyes. The mountains, as if wishing to hide from something menacing in the air, receded behind a hazy mist. A dreamy lake, overgrown with reeds, languished, torpid and spiritless. Swallows folded their wings, and the shrieks of noisy seagulls died in their throats.

On the broad meadows, clusters of clover blossoms, their petals faded and curling, listened attentively; the air was heavy with a numbing desolation, an alarming stillness. Exhausted by the heat, a man wiped his brow with his sleeve and gazed fearfully at the sun; the cattle in the pasture grew restless and scattered in all directions. The sun was baking, burning, searing. The cracked ground was disintegrating, fracturing into wheels and stars; the grass was wilting turning yellow; and, through the wilted leaves of the trees, the sun etched the earth with brilliant, fiery, patterns.

And then, on the western horizon, there loomed a huge, dark, threatening mass. Lightning fragments flashed like arrows. The air was ominously calm and stifling, and a black bulkhead, growing and expanding, forced its way across the sky. Everything stirred. A strong fiery wind wrinkled the surface of the

water, snatched at the mown hay, tore off leaves, and carried away dust and coarse sand. It grew dark. Thick clouds stretched over the entire horizon and covered the sun. Reverberations of mighty thunder rolled in from afar, and lightning slashed the black layers of clouds with increasing frequency. Over the mountains, the pendulous cloud, crowned by a glowing blood-red aura, hung in grey and yellow streaks.

The thunder's roar drew nearer. The crimson glow faded and was replaced by dark blue and black pillars that rolled in, one after the other, dissolved, disintegrated, and swirled in a fiendish dance. Birds cowered under branches; panic-stricken cattle raced from the fields, leaving their herdsmen in vain pursuit; people secured windows and doors, and extinguished the fires in their stoves.

****

Mykhaylo Fediw never went to sleep at noon, but now, as fate would have it, he was sleeping soundly, as if someone had struck him on the head with a stone. He was also called Debrovy, because his house stood at the edge of the village by a debra (a dale overgrown with thickets), and everyone was aware that he knew how to deal with thunderstorms.

This is why more than one householder in the village thought of him now. He, however, was sleeping soundly, oblivious to what was happening. His terrified wife grabbed him by the shoulder and shook him awake. Mykhaylo leapt to his feet and glanced out the window. Beyond it, fire flashed, and a deafening clap of thunder roared with laughter. "You may laugh if you want to , but you won't be allowed to do what you want to do", Mykhaylo muttered angrily and determinedly. A dense, muddy darkness was descending, sinking ever lower and lower, swelling, and thickening.

Suddenly, as if the bottom of a lake had been shattered, the darkness was torn into dirty, jagged fragments, and thick, frozen lumps of ice, like clover blossoms, pelted to the ground. Mykhaylo reached behind the icons, grabbed a priest's ceremonial belt, ran out of the house, and dove into the darkness. He raced to the old bell tower that stood, seemingly supported by a tall forked maple, alongside the church. He undressed, girded himself with the belt, and pulled at the rope of the large bell. The bell would not budge. He tugged at it a second time; the bell's clapper struck the rim of the bell, but there was no sound. It was only after the third attempt that it shouted: "Stop! Stop! Stop!

The cloud swirled in a pillar of grey smoke, opened up wide with fire, and roared with thunder: "Let go! Let me go!" "I won't! I won't" the bell tolled solemnly. "Let go!" "I won't!" "At least, let me pass over a small field!" "No, not over a field, over the forest!" "I want a field!" the storm cloud roared. "Over the forest, the forest" the bell replied. "The field, the field," the dirty yellow pillars rumbled. "The forest, the forest," the bell tolled. "Let me advance at least a little; my arm is rebelling," the storm cloud pleaded. Behind it, thunderbolts, clattering like an inferno, wound themselves like snakes and, with open jaws foaming with blood, slithered forward to devour, destroy, annihilate.

But the bell rang out its orders loudly, sharply, inexorably: "Over the forest! The forest! The forest! The forest!" Its breast shatterd, its arms shrivelled, its fingers twisted, and its innards shredded, the storm cloud rose and fell, stretching out its head like a bird about to take flight. Suddenly, whistling like the wind and making the ground shake, it slowly raised its heavy, leaden wings and turned sideways, over the mountains.

With a din, a roar, and a cry like the neighing of a herd of horses, countless heads, bellies, arms, legs, and wings tangled in a single ball, threw arrows, and flew after the storm cloud into the abyss of the murky horizon.

The forest rustled and groaned. Trees bent down to the ground. There was a screeching, roaring, flashing. Flaming arrows split centuries-old oaks, and frozen pellets cracked branches and stripped them of their leaves. Amidst the shrieking, the crashing of the thunder, and the roar of the wind, the clear voice of the bell reverberated ever farther and farther.

The storm caught Matty, Mykhaylo's neighbour, along with his horses and wagons, in a field abutting the forest. The wind swept dust into his eyes and tried to turn his wagon around; the lightning and thunder terrified the horses. He had to resign himself to God's will. He unharnessed the horses, tied them to the wagon frame, and sat down under it to wait out the storm. Then he heard the forest groaning - the wind was rushing through it, and the trees were bending like stalks of wheat in a field. A crashing, deafening roar struck terror in his breast, and his heart stopped beating. Thunderboalts took unerring aim, clouds jostled one another, and then, suddenly, the clouds, the forest and the fields all disappeared, and there was only the noise, the roaring, and water...

The rain slowly weakened; it became quieter, and a cool, clear transluscent brightness flooded the air. Water flowed in the ditches, soft white clouds drifted over the sky, and the sun wiped its tearstained face. From the fields wafted the freshness of grass and flowers. The grainfields luxuriated in the pristine water, happy that the hailstorm, having passed them by, had exhausted and mocked

the forest instead. Broken branches and torn leaves, mixed with ice, lay in piles. Trees, torn out by their roots, were leaning on their stronger companions, pressing heavily down upon them. Others, the ones at the forest's edge, were lying uprooted in ditches, and water was angrily, noisily, and laboriously breaking through the obstructions placed in its path.

It took Matiy a long time to regain his senses; he looked around as if he could not believe that he was still living, and that nothing had happened to him. He sighed deeply and crossed himself. It was so quiet, so peaceful, that if it were not for his wet clothing, the terrified horses, and the forest that had been shattered and pounded by the hailstorm, he would have thought it was all a terrible nightmare.

Just then, something struck him on the forehead. A lump of ice -- blue like a dove's egg -- was lying at his feet. He picked it up and bit into it; inside were four leaflets -- from a poplar, a maple, an aspen, and a fir.

Наталія Кобринська (1851-1920)

В 1920 році умерла відома галицька письменниця й громадянка-діячка - Наталія Кобринська, й усе жіноцтво в Галичині присвячує її памяті свої щирі вдячні спомини. І пройде ще кілька десятиліть, а її так само будуть згадувати з пошаною й подякою, бо вона не є звичайною талановитою письменницею, яких багато виступає в українській літературі, вона була піоніркою жіночого визволення в Галичині, а хто прокладає нові шляхи для культурного розвитку суспільства, той назавжди вписує своє імя в історію того народу, якому він відкрив нові обрії в його поступових змаганнях.

Наталія Кобринська своєю громадською працею дійсно відкрила нове джерело культурних скарбів для свого народу: вона закликала галицьке жіноцтво скинути з себе кайдани темноти, економічної залежности, моральної пригноблености, сміло йти до знання, до духової й економічної незалежности, й на цьому шляху виявити усі свої до того часу приспані творчі сили та нести їх на добро свого народу. Як і кожній піонірці, Наталії Кобринській довелось пержити чимало розчарувань, подолати великі перешкоди, переслідування від тих людей, на яких вона могла б числити, як на помічників. Але вона все це перемогла, й наслідки: українське жіноцтво в Галичині можна визнати одним з найбільш поступових по своїх скарбах, так і по його громадській організованості. Праця Наталії Кобринської дала певні корисні для українського народу результати.

В літературних творах Наталії Кобринської виявляється та школа мистецького реалізму, яку заклав в Києві Нечуй-Левицький і яку продовжували галицькі реалісти й реалістки кінця девятнадцятого століття. В них крім того, відбилась ясна і яскрава постійна думка авторки за визволення жінки з її нудного пригнобленого стану. Це була життєва потреба того часу, яку Кобринська змагалась виконати і своєю громадською діяльністю і літературними працями; і публіцистичними і белєтристичнисьми. І публіцистикою, докладами, відчитами й організаційною працею вона зуміла закласти той терен, на якому за 30 літ буйно розквітла й незлежність економічна і всебічна освіта жінки в Галичині. Вона в своїх афоризмах залишила їм заповіт, якому вони щиро слідують, а саме:

„Іди крок за кроком, добиватись своїх прямуючих до вищого розвитку людськости, прав - оборювати противні погляди, що задержують найприроднішиий хід нових питань, доказувати при кожній нагоді си лу і спосібність, дану жінці природою, та здобувати всі становиска, що вяжуться з новими, пробиваючи ми собі нову дорогу, завданням часу - повинно бути ціллю змагань жіночого руху."

В літературну галицьку скарбницю Кобринська доклала свої мистецької оповідання, які ще довгий час будуть талановитими зразками реалістичної школи української літератури.

Уривки із книжки НАШІ ВИЗНАЧНІ ЖІНКИ, Проф. С. Русова.
Видання Союзу Украïнок Канади, 1945

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Ukrainian Women's Association of Canada

Sonja Bejzyk, National President UWAC
Соня Бейзик, Крайова Голова СУК

Річні Збори

У Місяці листопаді і в грудні відбуваються річні збори по всіх відділах Союзу Українок Канади. Це дуже важливий час для нашої організації. Урядниці зарядів подають звіти з проробленої праці за їх каденцію, вибираються нові управи або одобрюються існуючі ще на одну каденцію.

Для успішного виконання праці важливим є, щоб усі членки мали відповідальність за певну ділянку. Тому ми радимо, щоб відділи мали такий самий склад референток як має Централя згідно з їхнім специфічним знанням і досвідом так, щоб кожна членка мала певний обов'язок, який буде їй ангажувати до праці. Конжа членка, яка шанує свою організацію, повинна вважати собі за честь і шану служити для неї, чи то в заряді, комітеті чи в інший спосіб.

Перед річними зборами потрібно переглянути статут Союзу та вказівки, які подаються в Робертс Рулс оф Ордер. Ми маємо ще дуже багато статутів на складі в Централі. Ми радо вишлемо Вам відповідне число для всіх членок.

Центральна Управа сердечно вітає управи та все членство і бажає, щоб річні збори відбувалися успішно і на високому рівні.

Відзначення Патронки

В листопаді народилася визначна українська письменниця Ольга Кобилянська. Багато відділів Союзу несуть її ім'я, як патронку свого відділу. Цього місяця віддаймо честь цій визначній письменниці відповідною програмою включно з читанням її творів. Рівночасно пригадуємо відповідним способом відзачувати всіх патронків відділів.

СУМК - UOY

Our Association carries an important responsibility for both Junior and Senior CYMK locals across Canada. We remind all CYMK conveners and advisors at the local level to ensure that we continue providing strong leadership in the spirit of the Association. We acknowledge the dedication of both the junior and senior CYMK advisors and can assure you that the time and energy given to our youth are greatly appreciated and extremely worthwhile.

Our National CYMK Convener, Marianne Makowsky reminds all locals that the Baziuk and Perepeliuk trophies will be presented to the most active CYMK locals at our national convention to be held in August of 2001 in Vancouver. Please contact Mrs. Makowsky directly for more information. (16257 - 34th Avenue, Edmonton, Alberta T6J 3M4)

Our young people need our direction and support to develop into leaders of our organization. Your participation has a direct impact on the future.

Провінційні З'їзди СУС

Східня Канада

Перевибрано Марусю Венгер головою Східньої Екзекутиви СУК - Централя дякує Ярославі Балаюрі, голові з'їздового комітету за гарно зорганізований з'їзд.

Альберта

Бувша голова - Зеновія Заковська
Нововибрана голова - Оксана Енслин

Манітоба

Бувша голова - Оля Ковальчук

Нововибрана голова - Олена Ґерреті

Саскачеван

Бувша голова - Соня Бремнер
Нововибрана голова - Зеня Юзик

Централя щиро дякує всім бувшим головам за їх умілий провід та належну працю для добра нашої організації, церкви і народу.

Перевибраним головам і нововибраним головам бажаємо як найкращих успіхів в праці на церковно-громадській і культурно-освітній нивах.

Відвідини Відділів

14 жовтня ц.р. Оля Ковальчук і я відвідали відділ СУК ім. Св. Княгині Ольги в Мус Джа, Саскачеван. Ми ґратулюємо членок цього відділу з нагоди їхнього 40 літнього ювілею. Бажаємо ще довгих років корисної та плодовитої праці. Сердечну подяку складаємо голові відділу п-ні Ткач за перепровадження цього ювілею. Рівнож дякуємо Пров. голові СУК на Саскачеван, Соні Бремнер, яка опікувалася нами.

**The Child's Companion
Приятьель Дітей**

Our recently published prayer book is a bilingual, pictorial prayer book explaining sections of the Divine Liturgy and is available from the National office at $10.00 per book including GST, plus shipping and handling. These should be purchased by branches for all Sunday School classes and should be found in all pews of our UOCC.

Certificates

When ordering certificates please remember:

1) that we have both english and ukrainian language certificates
2) to give the office a minimum of two weeks notice
3) to <u>PRINT</u> names clearly in the language requested
4) the cost is $3.00 per certificate + 7% GST + shipping and handling

Sonja Bejzyk, National President

e-mail: athensptg@netaccess.on.ca
Reliability Since 1973
athens printing
— Complete in House Service →
— From Creative Design to Final Product →
— Black on White → to Full Colour Printing

• Business Stationery & Forms
• Business Cards
• Labels & Stickers
• Continuous Forms
• Brochures & Catalogues
• Newsletters & Booklets
• Invitations & Announcements
• Tickets of all Kinds
• Complete Bindery Services
• Desktop Publishing & Design

1480 Barton St. E., Hamilton, ON L8H 2W9
Tel: (905) 549-6719 Fax: (905) 549-7645

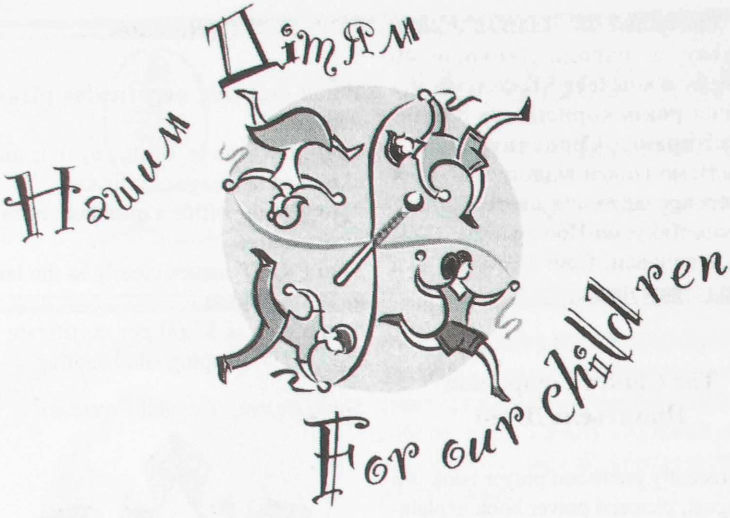

Сніжок сипле без впину,
Вже засипав долину,
Вже засипав горбочок, -
Вже шукаймо саночок.

Їдуть санки з горбочка,
Сиплять срібло на очка,
Як дзвіночок, сміх дзвонить,
А вітронько нас гонить.

Не догонить, не бійся.
Подорозі десь дівся, -
А ми з гірки в долину,
До царівни в гостину.

У царівни Снігурки
Будем гратись у жмурки -
На пуховій киреї,
В дружнім колі - круг неї.

Просьба до св. Миколая

Сніги покрили доли й гори,
Блищить інеєм ліс і гай,
Іде до нас крізь ниви й бори
Святий угодник Микокай.

Що він несе в своїй торбині?
Багато гарних забавок
Несе чемненькій він дитині -
А для нечемних - жмут різок.

За ним спішаться янголятка,
Тримають книги у руках,
Що де кому з нас треба дати,
Усе списали в тих книжках.

Святий та добрий Миколаю,
На Тебе ждемо вже давно,
Що даш Ти нам, про це не знаєм
Та просимо Тебе одно:

Ти нашим родичам дай сили,
Щоб виховати нас могли,
Щоб тої втіхи ще дожили
Щоб доросли їх діточки.

А всьому нашому народу
Ти добру долю принеси,
Усяке зло й лиху пригоду
Від України відверни.

А нам в здоров'ю дай зростати,
Завзяття й сили нам подай,
Щоб ми з руїн могли підняти
І звеселити рідний край.

Ю. Ш.

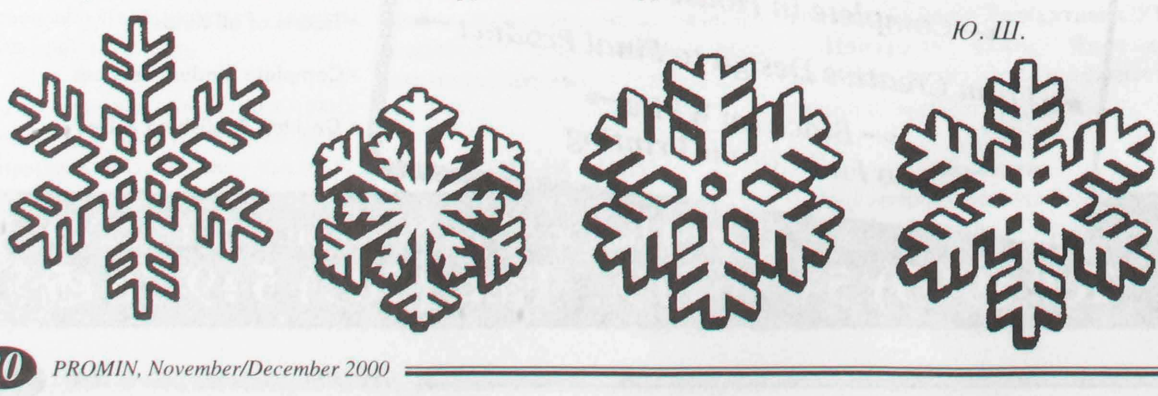

Подарунок св. Миколая

То був чудовий ранок зимового дня 19.... року. Сонце щедро світило на засніжену землю. Його проміння, наче материнські обійми підтримували на дусі змучених долею людей.

Сніг виблискував міріадами вогнів, а дерева в білих шатах виглядали наче молода перед шлюбом. Місто виглядало святочно. Вчора цілий день падав сніг і причепурив його. В ночі була хуртовина. Стріляли гармати. Рев вітру і стрілен зливалися в один акорд несамовитого виття відьом з „Лисої гори".

Сьогодні тихо. Наче б то й не було нічого. Лише руїни пригадували про неспокій і непевний час.

Сьогодні день Святого Миколая. В кімнаті тепло і затишно. Пахне свіжопеченими піріжками. Наталочці так хочеться знати, чи дістане вона подарунок від Св. Миколая... „Але де!" Мами годі пи тати. Вона завжди заклопотана, має діла „повні руки". Прибіжить з роботи, треба й дома дещо зробити. Наталочка намагається допомагати мамі, але вона не знає, що після її помочі, мамі подвійна робота... Як добре, коли вверчері мама візьме Наталочку на коліна і розповідає їй - справжні казочки. Мама часто розказує про тата - Наталочка його не памятає. „Де він? ... Вже шість літ його нема - так мама казала. А може він неживий?... Чому у мамусі часто червоні очі?..."

Вчора в ночі під час хуртовини Наталочці було так страшно, що вона не могла спати. Мама потішаючи її сказала: - „Може Святий Миколай і в таку ніч завітає до нас та й принесе тобі щось... Спи дитинко спокійно!..."

„Цікаво знати - чи був?" Наталочці не лежалося в ліжкові, вона почала одягатися, щоб побігти до „маминого куточка".

Нараз з маминого кутка почувся крик... Голос наче б то мамусин!... „Що трапилось?..". Налякана Наталочка хотіла кинутися до мами, але мама бігла до дверей. В дверах стояв високий чоловік, худий, в подертій шинелі. „Хто він?... Чого мама плаче?..." Наталочка пильно вдивлялася в обличча незнайомця, а він у неї.

„Чого він прийшов?... Та й ще плаче?..." Маму перелякав.... Може голодний?..." А мамуся чомусь нічого йому не дає. Вона завжди щось дає бідним, хоч часом і у самих немає що їсти...

„Сьогодні періжки мамуся пекла ранком" - похвалилася Наталочка.

„Сьогодні Святого Миколая і ми чекаємо на подарунок від нього ..." Защебетала вона знову.

Незнайомий усміхнувся. Мама також. Наталочка ще ніколи не бачила такої усмішки у мами. Вона розгублена, нічого не розуміючи дивилася то на маму то на незнайомця.

„Що йому сказати?..."

„Доню, моя маленька донечко!..." Прошепотів незнайомий - похитнувся і упав непритомний.

Н. Кібець (В. Є.)
Україна 1939 р.

До уваги членкам і відділам Союзу Українок Канади!

Слідуючий лист недавно наспів до канцелярії централі СУК. Друкуємо його в Промені для Вашої інформації. Якщо хтось особисто чи котрийсь відділ Союзу має бажання навязати контакт з відділом Союзу в Ялті, або допомогти пожертвою просимо це зробити прямо із голово Богданою Шевчук

- Соня Бейзик, Крайова голова СУК

26-го жовтня, 2000 р

Щановна Пані Голово!

Пише до Вас голова Ялтинського осередку Союзу Українок, Богдана Шевчук. Ми будемо раді зав'язати з Вами дружні контакти.

Ялта - це та маленька точка нашої України, до якої тягнуться тури сти з різних країн світу. Вона прекрасна і зелена, заквітчана, сонячна. І просторе синє море, колишній всесоюзний курорт. Нині збідніле місточко, де життя дуже дороге. Продукти за ціною вищі, ніж в інших містах України.

Ялта - місто російскомовне але за останні роки українська громада активізувалася і добиваються вирішення своїх проблем. Вже третій рік функціонує українська школа. Воно росте і розвивається. Ми всі дихаємо на нашу школу, але перші кроки її надзвичайно тяжкі. Чужа споруда з російським садочком дитячим і ще навіть декілько російських класів. Того року ми змушені були відмовити багатьом бажаючих записатися в українську школу бо було мало приміщень. А що буде далі, коли бажаючих все більше. Коротше кажучи школа потребує пильної уваги і постійної боротьби за право на її існування. Це зараз найбільше нас болить, і ми спрямовуємо свої зусилля на ви рішення шкільних проблем. Маємо надію на все краще.

Союз Українок Америки надіслав 2000 доларів на реалізацію акції. „Молоко і булочки для школярів", і я зараз забезпечую процес цих сніданків. Діти дуже раді і це допомагає їм вчитися. Треба сказати, що наші діти обділені зараз в Україні. Платня в батьків до смішного мізерна. Діти недоїдають, хворіють. Усі вже втомилися від такого злиденного життя, але жити треба.

Наші Союзанки опікуються дітьми. Крім, того ми часто ходимо до воєнної частини до українських моряків, носимо їм гостинці, їду.

Напишіть нам будь ласка, Ми раді будемо підтримувати з Вами ділові стосунки і, можливо будемо зустрічатися і інколи в Ялті. Тут можна чудово відпочити. Ми Вас запролуємо на літо. Бувайте здорові.

Моя домашня адреса: Богдана Шевчук, вул. Нижню - Слобідсона 7, кв. 5, м. Ялта, Крим, Україна 98600

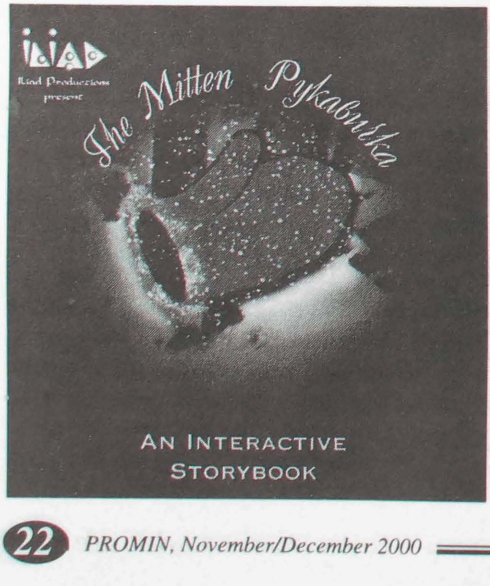

The Mitten

Experience the excitement of watching your child learn about our Ukrainian heritage with this fully interactive bilingual CD-ROM!

Ви з захопленням будете спостерігати за вашою дитиною, яка вивчатиме українську спадщину через повістю взаємообмінн CD-ROM!

$39.95 (plus shipping & handling)
To order, call 1-877-7MITTEN (1-877-764-8836)

Громадська Хроніка
Community Events

UWAC Aylsham-Codette, Saskatchewan Members Honoured

Front row l to r: Nellie Rudy, Olga Zwozdesky, Connie Nastiuk, Zenia Zwozdesky, Rose Kozun. Back row l to r: Helen Obodiak, Marilyn Kozun, Mary Youzwa, Annie Kozun, Carol Brownlee, Natalka Kozun, Jean Kozun, Irene Rudy and Mary S. Rudy.

On Sunday, May 7, 2000 our Ukrainian Women's Association of Canada, Olena Pchilka Branch, Aylsham-Codette honoured 11 members at a Спільне Свячене dinner at our National Home, Franko Hall.

President, Olga Zwozdesky opened the program by greeting everyone and thanking them for their attendance. The honoured members were then presented with their certificates and a carnation:

Marilyn Kozyn, Natalka Kozyn and Irene Rudy - 25 years; Rose Kozyn Zenia Zwozdesky, mary M. rudy, Olga Kozyn and Helen Obodiak - 40 years; Mary Youzwa - 50 years; Annie Kozun and Nellie Rudy - 60 years. They were all presented with corsages for being pioneers of our Branch. Appreciation was shown to our members with the singing of Многії Літа. Mary S. Rudy read greetings from both our Provincial and National Executives.

Our vice-president, Connie Nastiuk extended her appreciation for the warmth and kindness shown by our members to her and her son over the past years.

Olga and Connie presented a brief history of Olena Pchilka Branch, which officially joined the UWAC in 1936.

Congratulations and appreciation were extended to all members for their Christian dedication, hard work and warm fellowship over the years.

At the conclusion of the program Fr. Roman Kocur extended congratulations and the event ended with the singing of Христос Воскрес.

Olga Zwozdesky
Nipawin, Saskatchewan

МИ

Хто на землі ми? -
Ми маленька краплинка.
У часі, століттях -
всього лиш хвилинка.

А скільки всього за віки
ми зробили!
Знайшли, зрозуміли,
для себе відкрили.

Немало речей
пізнали і винайшли.
Та сором казати -
досить й нищили!

Живемо у світі -
проблеми долаємо.
У небо злітаємо,
коханих кохаємо.

Злосні буваємо -
війну починаємо,
Силу свою показати бажаємо.

Чуже і своє життя не цінуємо,
А мариться нам,
що Бога шануємо.

Багато чого ми вміємо - знаємо,
А жити щасливо
тільки ще маємо!

Олександра Титаренко
Травень 2000 р.

Посол Юрій Щербак у Вінніпезі

(Слово на зустрічі з громадою)

Continued from last issue (UKR)

Ярослав Розумний

I

Мені дуже приємно сповняти цю функцію сьогодні, бо моє посереднє знайомство з особою Їх Екселенції сягає ще 1972 року. Я в тому часі ближче цікавився поезією молодого й дуже талановитого київського поета, Леоніда Кисельова і збирав відомості про нього. Між іменами, що писали про Кисельова й були йому близькими, такими як Іван Дзюба, Іван Драч і інші, було також ім'я 30-річного прозаїка й лікаря Юрія Щербака. Мене зацікавило було його оповідання -- „Маленька футбольна команда", побудоване на деяких фрагментах з життя Кисельова. Якраз таких, яких ніде в тодішній скромній і обережній біографічній і критичній літературі про цього молодого поета не було. І ця „Маленька футбольна команда" стала для мене дуже близьким, майже інтимним, джерелом. Пізніше виявилося, що д-р Щербак -- це старший приятель і лікар Леоніда.

Цей короткий твір був надруковани й у київському журналі *Дніпро* за 1972-ий рік. Юрій Щербак назвав його „Ораторією для голосу і дитячого хору". Це була китиця живих квітів і реквієм письменника-лікаря Щербака з приводу передчасної смерти Кисельова, що в розквіті життя згорів від лейкемії, маючи всього 22 роки.

Юрій Щербак належав до вузької групи *шістдесятників* -- людей, які цінили цей молодий талант і докладали надлюдських зусиль, щоб розшукати й дістати з закордону найновіші припарати для рятування цієї молодої людини, що захоплювала всіх своєю дорослою мудрістю, а понад усе громадянського мужністю і відвагою, в часі, коли за це платилося тюрмою і навіть власним життям. В чому ж була ця мужність Кисельова?

В 1963 році, коли йому було 17 років, московський журнал, *Новий мир*, у березневому („шевченківському") числі, помістив його вірш „Царі". Цей вірш став сенсацією серед української київської інтелігенції, а між поважними російськими академіками викликав паніку так, як колись Шевченків „Сон". Цей вірш десятикласника підважив угольний камінь модерної російської історії -- особу царя Петра І Великого.

Дозволю собі навести його повністю (в українському перекладі):

Ще малюком мені здавалось диким,
Що раз царі погані, то чому
Царя Петра звемо -- Петром Великим,
А в Ленінграді пам'ятник йому?

Нащо ж він нам, державний
вершник-дино?
В повітря б з ним, копита в небеса!
Шевченко, кажуть нам,
несправедливо
Віднісся...Ні, він правульно писав:

Це той перший, що розпинав
Нашу Україну...

Це не Петро, -- голодні гречкосії
В болоті будували Петроград.
А за цілу історію Росії --
Ні одного хорошого царя.

(Переклад з російської Анатоля Вовка)

В 1968 році, вже на порозі своєї смерти, коли Кисельов у своїй поезії перейшов виключно на українську мову, писав своїм сучасникам. Писав про Україну:

Не дайте, щоб заснула край коня.
То наша мати. Іншої не буде.
Бо кине вас. І піде межи люди
Чужинними шляхами навмання.
Не дайте, щоб заснула край коня.

Такими стежками я познайомився з нашим сьогоднішнім гостем, вже послом Української Держави в Канаді, д-ром Юрієм Щербаком і маю вийняткову приємність познайомити його з вами.

II

В особі Юрія Щербака сплелися три таланти-професіонали -- лікар, письменник і дипломат. У такому порядку. А спільним знаменником цих трьох профілів є -- його громадянська принциповість. До речі, членом Комуністичної Партії він ніколи не став.

У 1958 р. він закінчив Київський Медичний Інститут і став науковим спіробітником Київського Науково-дослідного Інституту епідеміології, мікробіології та паразитології, а в 1983 р. здобув ступінь доктора медицини в ділянці епідеміології. І працював за цим фахом аж до пізніх 1980-их рр. Він має коло сотні публікацій у галузі епідеміології, інфекційних недуг, екології та медичної теорії. Він є членом Академії Екологічних наук України.

Письменницьку кар'єру почав ще студентом медицини. Вона почалася в 1956 р. Жанрово й

тематично він багатий і різноплощинний. Він автор повістей, романів, оповідань, п'єс, поезій та кіносценаріїв художніх і документальних фільмів. Він автор коло двадцять книг. За літературну діяльність Юрій Щербак був нагороджений двома преміями -- ім. Юрія Яновського, в 1984 р., й ім. Олександра Довженка в 1985 р.

Його оповідання й повісті часто зосереджуються на складностях нашого технологічного часу, на проблемах урбанізації, здоров'я та екології. Вони самобутні своїм висловом, формою та вмінням письменника заглянути в найменші закамарки людської психіки. Він уміє складне робити зрозумілим і доступним і затирати границю між реальним та уявним. Все виглядає в нього справжнім, все відбувається на землі, і все воно „на відстані серця", як сказав би І. Драч.

Його твори просякнуті турботою за людську достойність, -чи це його документальні повісті про Чорнобильську ядерну трагедію, чи його писання про голод-геноцид 1932-33 р., чи, врешті, його „Маленька футбольна команда" про одну людину -- Льоню Кисельова.

Всюди домінує мотив загальнолюдського співжиття, респекту, шанобливих стосунків між поодинокими людьми і між цілими народами. І з цього, мабуть, випливає його політична й дипломатична зацікавленість та його прагматично-професійне й достойне служіння своїй державі.

Свою політичну кар'єру почав він у 1989 р., коли був обраний до Верховної Ради тодішнього Радянського Союзу і близько співпрацював з відомим оборонцем людських прав, д-ром Андрієм Сахаровим, та з Борисом Єлцином, пізнішим президентом Росії.

Він сповняв різні дипломатичні функції. Як голова підкомітету у справах енергетики і ядерної безпеки, він керував першим парляментарним дослідженням ядерного випадку в Чорнобилі, такого ж випадку в Семіпалятинську (в Казахстані) й на Уралі.

В 1988 р. д-р Щербак заснував український рух *Зелений Світ*, а в 1990 став провідником *Партії Зелених* України. Рік пізніше був призначений на посаду Міністра Охорони Довкілля і став членом Ради Національної безпеки й оборони України.

В роках 1992-1994 був послом України в Ізраїлі, а від 1994 до 1998 р. -- послом України у Сполучених Штатах Америки.

В тому часі він часто виступав з доповідями про зовнішню політику України і про місце України в системі міжнародніх стосунків. Ці лекції вийшли в Гарвардському видавництві, в 1998 р., окремою книжкою, п. з. *The Strategic Role of Ukraine*.

Від 1998 до березня 2000 р. був дорадником президента Леоніда Кучми у справах зовнішньої політики, а від березня цього року д-р Юрій Щербак сповняє функцію незвичайного повноважного посла України в Канаді.

Призначення на пости посла України в цих державах свідчить про довір'я, яким втішається д-р Щербак в урядових колах та в президента України.

Їх Ексцеленція, д-р Юрій Щербак володіє українською, англійською, російською та польською мовами. Він одружений і має двоє дітей.

Нам незвичайно приємно вітати Вас, чергового посла України в Канаді серед вінніпезької української громади, яка завжди жила інтересами й боліла болями України -- від першого піонера до політичного іміґранта Другої світової війни й побажати Вам найкращих успіхів у Вашій дипломатичній роботі на добро держави, яку репрезентуєте й держави, в якій тепер працюєте.

Вінніпеґ, 28 травня 2000

Edmonton's St. John's Junior CYMK

St. John's Junior CYMK has been a big success this year because of its 20 enthusiastic members, 3 great advisors (MaryAnn Baziuk, Lesia Pohoreski & Myrosia Maslo) and lots of active parents, Everything this local group has done was fun, interesting and enriching. All the members became close friends, eagerly awaiting another Friday night of Junior CYMK The following is a recap of the CYMK year:

At the beginning of the year we learned how to carry out a formal meeting, where we all participated in voting for our new executive. We also were taught the CYMK Klych and the CYMK Hymn, which we regularly recited. It was very exciting to receive official Jr. CYMK sashes and to earn various badges to place on them. Our new sashes were blessed in St. John's Cathedral by V. Rev. Stephan Semotiuk and Rev. Michael Ozymko, during a special service for CYMKivtsi. We were all fortunate to have Rev. Ozymko show and explain

Junior CYMK at St. John's Orthodox Cathedral, Spring 2000

Baking kolachi with Mrs. Anna Zwozdesky, Christmas 1999

to us the beautiful Ikonostas and speak to us about different designs of crosses. He was always willing to have enriching religious discussions with us.

As the year progressed, we tried our luck at cooking by making varenyky with a few parents and veteran cooks helping us. They were fun to make and turned out tasting delicious.

An entertaining "Folk Tale Night" was held in October. The members and parents were encouraged to dress up as their favorite Ukrainian folk tale character. The older members planned games and activities to play and the parents prepared snacks to eat.

We completed several crafts at Jr. CYMK. The first two were a Tryzub stained glass project and the decorating of a Ukrainian flag on the wall of our CYMK room. A special Mother's Day craft was done later in the year, as well as some embroidery. For the Christmas season, we created Christmas ball ornaments and had an interesting time working with wheat to create snopy and braided decorations. We sold our wheat creations, Christmas balls and some baking at the Church Fellowship Coffee to earn money for our local group.

To celebrate Ukrainian Christmas, we went caroling to Church members' homes, to share in the Christmas spirit. We held a workshop where Mrs. Anna Zwozdesky taught us how to bake kolachi. Many of our kolachi decorated our families' tables on Svyat Vecher. For Ukrainian New Years, we had our own Malanka, where we danced, sang and acted out the story of Malanka by wearing traditional outfits and costumes. We had a great time at our annual skating party.

Learning about the Tryzub, kozaky, Shevchenko and performing folk tale skits were an interesting and informative part of our CYMK program.

Chocolates were great to make with Mrs. Fiona Pelech. All kinds of yummy treats were created and eaten that night. It was a group decision to purchase a foozball table with some of our fundraising money. Before long, everyone was enjoying playing on it together. We also liked playing different board games with friends on games night.

This year, St. John's Junior CYMK had the excellent idea of hosting a Jr. CYMK bowling tournament. The other Junior CYMK locals in Edmonton were invited to participate in the bowling competition, for a special bowling trophy. All Junior CYMK members had a wonderful time bowling and cheering each other on.

When Easter time came around, all of us were carefully writing lovely pysanky and listening to contemporary Ukrainian music. A few days later, we had confession and communion in our church, followed by breakfast.

In June, we got together and had a very fun game of baseball and soccer. Even some parents joined us in our games.

To mark the end of our great CYMK year, we had a tasty potluck dinner and a few games of foozball.

Our Junior CYMK group was happy to receive information of upcoming events and news from Regional and National CYMK. We remember the good time we had at the regional Vegerville/Edmonton visitation, where we did fun things, like making icons with Rev. Ozymko and singing haivky with Mrs. Pohoreski.

As active members of Junior CYMK, we feel that we have covered the 5 aspects of CYMK: Leadership, Religion, Culture, Citizenship and History. All of us really look forward to the next awesome year of Jr. CYMK ahead of us and hope that we can continue working for new badges and having great times together as CYMKivtsi!

By Christina Maslo

Voloshky Release Christmas Album

The female vocal trio Voloshky is releasing their third album of Ukrainian music. The album, entitled simply "A Christmas Album", is being produced in conjunction with CBC Radio, Regina, who sponsored the recording session. With this third album, these three vocalists share with music lovers their acappella vocal renditions of some of the best-loved Ukrainian carols, including a seldom heard composition of "Boh Predvichny". Often described as a "natural blend", these three voices' harmonies can be truly appreciated in their purest form on this album which culminates ten years of public performing for the trio.

The association with CBC/Radio Canada began in 1998 when Voloshky were invited to represent Ukrainian culture at a live multicultural Christmas concert, for the benefit of the Children's Wish Foundation, entitled "Waiting for the Star". The concert was subsequently broadcast nationally on both English and French Radio. The invitation was repeated for the 1999 concert, which enabled the trio to prepare more carols for public performance. Bonnie Austring-Winter, Performance Producer for CBC, stated, "It was a pleasure for us to work with Voloshky. They were definitely one of the highlights of the two concerts. The beauty of the songs and their exquisite harmonies definitely captivated the audience. In fact, my observation was that people were mesmerised. It was our opinion that this music should be made available to a wider audience!" CBC then took the initiative to produce the album, resulting in the April 2000 recording session at its studios with recording engineer Chris Haynes. The recording will be available at Ukrainian music stores this fall. Tentative plans are being made for a live public performance launch of this album.

The new Christmas album will be available in both CD and cassette formats at Ukrainian music stores. The album may be ordered by phone by calling 1-800-265-9858. For information, contact Harold Sokyrka at 306-955-5366.

Відзначення Важливих Подій

Торонто, Онтаріо

Цього року людство світу відзначає 2000-тя християнства, вступ в нове століття та незабаром нове тисячоліття, підсумовуючи головні моменти протягом цього часу.

В першу чергу наша церква скликала Собор у Винніпезі, де вирішувалися біжучі справи і зроблено плян на майбутню працю й покращення праці в громадах, заохочуючи молодше покоління українців в Канаді.

Святкування 9-ої річниці незалежної України відбулося по всіх закутках світу, де розпорошені українці, а також в Україні. Торонто особливо присвятило багато часу, завдяки К.У.К. (голова Марійка Шкамбара) а це запрошення Депутата Верховної Ради дост. Григорія Омельченка -- борця і патріота, який відкрито розповів про невідрадне становище в Україні на політичному, економічному, церковному й культурному полі в Україні, хоч він переконаний, що український народ пробудеться, позбудеться корупції, і стане патриотичним народом, який захистить свої права, будучи поневолений окупантами поверх 300 років. Дост. гість був приємно заскочений тим, що українці в діяспорі, затримали свою спадщину, мову, культуру і стараються передати наступним поколінням.

23-го вересня в приміщеннях Собору св. Димитрія відбувся 65-и й Провінційний З'їзд С.У.С. з складовими організаціями: С.У.К., Т.У.С., С.У.М.К. з відповідним гаслом „Зберігаймо українську ідентичність", добірною програмою та участю молоді. (буде описано)

Українці міста Торонта приготовлються до 100-тя поселення в Торонто і знову ж К.У.К. (голова Марійка Шкамбара) вклали програму, яка почалася 27-го вересня в приміщенні Інституту. св. Володимира, оглядом онтарійської філії музею С.У.К., де голова Клавдія Микитюк розповіла коротко про заснування і працю членок музею. Започаткувала цей музей пок. Іванна Вахна скромною виставкою, яка розрослася в 3 тисячі різнородних експонатів з різних частин України. Куратор музею є Галя Ключко, голови різних комітетів є: Галя Слюзар, Даря Дяковська, Анна Троян, які, та члени комітетів, а мужчини при потребі, допомагають. Багато осіб відвідують цю виставку, яка захоплює глядачів, бо ж тут зібрані речі, про які багато з нас не знали і не бачили. Завдяки шанувальникам цих рідкісних речей, які подарували для музею. Про що Галя Слюсар і Дарія Дяковська розказали. Недавно був показ мисткині Лариси Цимбалюк-Чилядин показ картин „Квіти Біблії", який за благословенням Митрополита Василія, намалювала Лариса. Оглядаючи їх відчувалося покликання мисткині передати це мистецтво в найкращий спосіб, бо це може передати, лише глибоко віруюча людина, яка була надхнена Господом.

Довгі роки шановна Анна Троян старалася показати виставку „Скарби України" і накінець увінчалося успіхом, бо онтарійський музей відкриє її від 18-го лютого 2001-го року в Royal Ontario Museum (ROM) завершенням показу української спадщини, яка була захована від світу і від нас, українців.

Нагадую, про навчання в українських, недільних школах та на курсах українознавства уже розпочалося, про що: громади, вчи -телі, батьки і учні подбали, щоб всі, вищезгадані скарби нашої культури були передані наступному поколінню для збереження, розповсюдження, що допоможе Україні дізнатися, про відібрані від нашого народу, цінності.

добр. Катерина. Бублик

Золотий ювілей подружнього життя о. протпр. Ярослава й добр. Анни Пуків та 44 роки пастерської праці

Цього року Парафіяльна округа Вилингдон вшановала протопр. Ярослава й добр. Анну Пук з нагоди їхнього ЗОЛОТОГО ЮВІЛЕЮ подружнього життя і 44 роки пастерської праці у виноградинку Христовім при Божому Престолі. Сказав Ісус Христос: „ЯК ПОСЛАВ МЕНЕ ОТЕЦЬ, ТАК І Я ВАС ПОСИЛАЮ, ІДІТЬ І ПРОПОВІДУЙТЕ ЄВАНГЕЛІЮ МОЮ НАРОДАМ". Ту „БЛАГОДАТЬ БОЖУ" виконуючи Його ТАЄНСТВА отець служить чесно і віддано вже понад 44 роки для свого українського народу, а з того 12 років у нашій парафії.

Службу Божу звиличав своєю присутністю Преосвященніший Владика ІВАН у сослужінні отців Євгена

Максимюка і Др. Івана Пливи з Смокі Лей, а Службу Божу співав мішаний хор з Веленгдонської і Вегравільської округів. Після Служби Божої відбувся бенкет у церковній залі Лужани, господарем, якого був п. Семен Мацюк. Він привітав о. Ярослава й добр. Анну Пук з вищезгаданої нагоди і побажав від усіх присутних їм всього найкращого у їхньому житті та подякував за співпрацю з громадами у парафіяльній окрузі. Отець Ярослав завжди підкреслював, "що українці повинні самі мати національну свідомість, почуття ідентичности, самобутности національної спільноти в діяспорі, любов до церкви та її традицій: Різдва Христового з його колядками, Великдень з свяченням пасок, Проводів вшанування померших родичів і той національний скарб передати своїм дітям".

Перший ряд: Владика Іван, о. Протоп. Ярослав і добр. Анна, о. Є Максимюк, о. Др. І. Плива. Другий ряд: зять Колен, донька Леся, внучка Аліса, сини Петро і Богдан

Після представлення гостей за головним столом були читані привіти: Премєр Міністра Канади Ж. Кретєн, Ґовернор Дженерал Канади, Льетінант Ґовернор Альберти і Премєра Пров. Альберти Клайна. Всі писані привіти від уряду відчитав Меністер Рільництва Ед. Стельмах, а також від себе дав гарний дарунок добродійці і отцеві Ярославові. Пресов. Владика Іван зложив привіт і найщирійше побажання від себе і відчитав привіт від Блаж. Митрополита УПЦК Василія вкотрому Владика писав:

„Щиросердечно вітаємо Вас з відходом на заслужений відпочинок після багатьох років ревної, самовідданої праці у Християнськім Виноградинку, Святій Українській Православній Церкви в Канаді. Дякуємо Вам за Вашу багатогранну працю у місцях куди Ви були призначені.... Провід Церкви цінив і надалі високо цінить Вашу працю й заслуги перед Церквою, про що свідчать усі ті різні священичі нагороди, якими буде Вас нагороджено, включно з протопресвітерством та Митрополичою Грамотою ... Також маю велику приємність привітати о. протопр. Ярослава та добродійку Анну Пук з нагоди їхнього Золотого Ювілею - 50 ліття...."

Тут хочеться підкреслити слова подяки (бувшого) голови Президії Консисторії о. Др. Олега Кравченка де він у своїм привіті писав: „Наша українська Православна Церква в Канаді вдячна Богові за те, що в особі о. Ярослава має такого ревного і відданого працівника Христового Виноградника. За Його працю і заслуги перед Церквою він був нагороджений багатьма священичими нагородами, включно з ПРОТОПРЕСВІТЕРСТВОМ. Українська спільнота теж високо оцінила його працю, нагородила його золотою Шевченківською Медалею. При цій нагоді вітаємо і дружину отця Ярослава, добр. Анну, вірну і добру помічницю його на церковній ниві, яка допомагає нести йому, часами нелегкий хрест, сторожа стада Христового.... "

Владика Іван у свойому слові підкреслив: „З Божої ласки, Ви щиро і пильно засівали зерно Божого Слова, щоб поширити нашу Християнську Віру на канадійській землі. Разом з солодкою любовою до свого народу, сповняли свій обов'язок, закликали український народ до збереження свого рідного. Твердо Ви з добр. Анною стояли в обороні Україн-ської Церкви, та національно-культурного громадського життя... "

Були привіти від священників та громадських організаціях: Від Провінційної Ради ТУС і СУС скав привіт п. Євген Гарасимів, в котрому підкреслив громадську активну працю о. Ярослава, а від Фестивального Комітету Писанка вітав п. О. Зубрицький. Від отців Місійної Округи Вегревил зложив

найщиріші побажання і привіт о. Др. Іван Плива. Від цілої Веленгдонської парафії зложив привіт і висловів подяку для о. Ярослава і добр. Анни п. М. Лабатюк за їх працю протягом 12 років у Веленгдонській Парафії. Від церковної громади Св. Володимира у Вегравил, котру обслуговував о. Ярослав з добр. Анною 10 років, привітала голова Анна Солдан, а від СУК відділ ім Княгині Ольги з Вегревил голова зложила подяку добр. Анні за її довгу працю у Товаристві СУК та вручила на пам'ятку гарний дарунок. Під проводом п. М. Лабатюка хористи заспівали кілька пісень. Після цієї точки були і інші привіти.

Отець Євген Максимюк подав короткий життєвий шлях о. Ярослава Пука. Отець народився в Любомельскім повіті на Волині, Західна Україна. В 1939 р. поступив на Інженерно-технічні курси дорожного будівництва в місті Ковлі. З приходом німців на Україну був заарештований і вивезений німцями в Німеччину на тяжку примусову працю. У 1948 р. переїхав до Англії. В 1950 р. записався до Інституту заочного навчання при Українськім Вільнім Університеті на українозанвство, а в 1952 р. поступає на заочний курс в Українській Технічно-господарський Інститут на економіний факультет, де брав курси політиних наук. В 1954 р. вписався на Богословські пастерські курси при Генеральному церковному управлінні в Лондоні, Англія. В м. серпні 1956 р. здав іспит, а рекомендацією висвячення на священика. Під час Собору УАПЦ, що відбувся в Карзруге, Німеччина, був висвячений у сан священика з призначенням на пастерську працю в Англю.

Прибувши до Канади, о. Ярослав був прийнятий у склад духовенства УГПЦ. Спочатку обслуговував під Вінніпезькі громади, а в 1961 р. провід церкви призначив його на парафію в Тіодор, Саск., а в 1978 р. обслуговував парафію Гаєс, Саск. В 1969 р. Кемсак, Саск. а в 1978 був переведений на працю у парафію Вегравил, Альберта. Від місчцч серпня 1988 р. о Ярослав обслуговує нашу парафіяльну округу Веленгдон, котра складється з 8 громад.

В кожній з цих парафій о. Ярослав з добр. Анною залишили гарні сліди своєї праці. За його інціятивою, з нагоди 1000-ліття Хрещення України в 1988 р. було вставлено у парку під писанкою бронзову таблицю і названо дорогу до парку ім'ям Св. Володимира. За дорадою о. Ярослава Пука відділ КУК поставив у парку під Писанкою статую призначену 100-літтю українських піонерів поселених в Альберті і околицях Вегравел. Це буде пригадувати історію для майбутних поколін українського роду. Протопр. Ярослав Пук з добр. Анною належать до багатьох організацій та беруть активну участь в провінційних та домініяльних з'їздазх СУС, КУК, СКУ, і навіть були на Конгресі 92 року у Києві на котрім вибрали головою Кординаційної Ради СКУ журналіста п. Івана Драча. За свою активну працю на церковно-громадському полі був відзначений Церковним проводом: Золотим Хрестом з Оздобами, Митрою Протопресвітером - найвищі винагороди Проводом Церкви УПЦК в Канаді, а також Конгрес КУК нагородив о. Ярослава золотою Шевченківської Медалею.

Ярослав одружився 5-го лютого 1950 р. з Анною з дому Семона і Юлії Клюка. Молоді роки добр. Анни були не легкі. 15 літню дівчину Анну німці у 1942 р. вивезли з братом Йосипом на тяжку примусову працю в Німеччину, а в 1946 р. з приходом росіян в друге на Україну, вивезли всю родину на Себір: тата, маму і 4 сестри. Тато і мама та брат загинули в Себірі, лише повернувся у родинне кубло одна сестра - Ірина. У родинному житті їх Бог поблагословив трома дітьми: Богдан є проферсором соціології в Саскатунському Університеті. Петро працює в домі для старших громадян в Кемсак, Саск. Леся закінчила в Едмонтоні Коледж Обтемістів і зараз працює в Едмонтоні по своїм фаху в докторів обтемістів. Отець і добр. мають 3 внуків: Аліса, Михась і Лара.

Від дітей донька Леся зложила найщиріші ґратуляції для тата і мами, подякувала їм за опіку дітьми та побажала їм спокійного життя від тяжкої праці і доброго відпочинку. Подякувала гостям і парафії за вшануванням тата і мами з нагоди 50-ти літнього подружнього життя і 45 р. служіння тата коло Божого Пристолу у Винограднику Христовім. На закінчення пані Мідорія Жиківські подала короткий життєпис добр. Анни і від жіноцтва Парафіяльної округи, та свого мужа і родини зложила побажання - доброго і здорового відпочинку з відходом на пенцію.

Отець Ярослав і добр. Анна зложили щиру подяку для Владики Івана за молитви і благословення імпрези, отцям Євгенові і Іванові, Зарядові Округи, дякам і старшим братам котрі обслуговували коло отця і всім гостям - парафіянам за вшанування їх з нагоди Золотого Ювілею і 45 ліття пастерської праці та відходом на заслужений відпочинок.

ЩАСТИ ВАМ БОЖЕ НА МНОГІЇ ЛІТА!

Мідорія Жуківский

Свято в честь 40-ліття Променя

З ліва на право: Сидять - Наталка Ковальська і Ольга Никифорук (отримали грамоти за 50-літ членство). Стоять - Юлія Кучірка, Зірка Ковальська, Кароля Линдмен (голова відділу), Евгенія Никифорук, Олеся Плюта, Стела Никифорук і Олеся Ковальська. Не присутня - Олена Плюта.

28-го липня, 2000 р. в нашій місцевій Українській Православній Церкві Св. Володимира на фармах коло Редфілд-Річард, Саск. відбувся Храм.

Після храмового обіду членки відділу СУК ім. Лесі Українки влаштували коротку програму в честь 40-ліття журналу Промінь.

Голова відділу, Кароля Линдмен переводила програму, котра почалася піснею „Як же Ти Славний". Програма включала кілька пісень загального співу, історію журналу Промінь, котру читала Зірка Ковальска і вручення грамот двом членкам за 50 років членства - Натальці Ковалські та Ользі Никифорук.

Отець Тарас Удод в свойому слові склав ґратуляції членкам, які приготовили цікаву програму.

В кінці, голова Кароля подякувала всім присутнім, які зїхалися, та всім членкам за те, що так щиро працюють. Голова підкреслила, що у відділі є лише десять членок і тому кожна мусить нести частину відповідальности.

Програму завершено краянам торта, котрий всі присутні спожили з кавою.

З обіду зібрано вільними датками $229.00, котрі призначено на Промінь. З цього засилаємо на Промінь $200, а залишаємо $29.00 на кошта обіду.

К. Линдмен - голова
О. Никифорук - секретар

Відділ ім. Лесі Українки Ватерфорд, Онтаріо

Річні збори СУК Відділу ім. Лесі Українки у Ватерфорд, Онтаріо відбулися 26 січня 2000 р в церковній залі в присутности 12 членок.

Голова Оля Андрушко відкрила збори молитвою „Отче Наш" після цього хвилевою мовчанкою вшановано покійних членок.

Предсідниця зборів була Оля Андрушко, а секретарювала Рузя Галик. Секретарка прочитала протокол із минулих річних зборів. а фінансовий звіт представила Оля Макаданська.

Продовж року 1999 відбулося 3 засідань. Голова щиро подякувала зарядові та всім членкам за їх працю і кооперацію на протязі року. Рівнож висловила признання голові церковної громади Мирославу Андрушко і членам церкви Св. Покрови за їх поміч і щиру працю, за що їм належиться подяка і пошана.

Слідує діяльність відділу: виповнили бюджет до Централі СУК за 1999 р.; відзначили свята Лесі Українки і Тараса Шевченка читанням віршів; на Різдво і Великдень прибрали церкву квітами; приготовили вечерю на Новорічну Забаву; приготовили обід на Йордан і Спільне Свячене; обід наВізитація Владики Юрія; продаж Великодного печива і писанок; продаж голубців і вареників

Окрім згаданої праці фінансово допомагають церкві. Членки співають в хорі та відвідують хворих в лікарнях та вручають їм овочі, квіти і карточки поздоровлення.

Відділ зложив пожертви на слідуючі цілі: бюджет до Централі СУК; Церкву Св. Володимира; Український Музей Канади СУК; Промінь; Музей у Ватерфорд; Heart Fund; Cancer Fund; Senior Support і багато більше.

Заряд на 2001 рік:

Голова - *Оля Андрушко*
Заст. голови - *Руза Свидорович*
Рекордова секретарка - *Рузя Галик*
Касієрка - *Рузя Галик*
Фін. секретарка - *Анна Кондрат*
Контрольна Комісія - *Оля Макадонська, Софія Галик*

Рузя Галик, Секретарка

Nick and Mary Elaschuk's 70th Anniversary

Nick G. and Mary Elaschuk of Smoky Lake, Alberta celebrated their 70th wedding anniversary on October 8, 2000. Family and friends attended a Divine Liturgy and Thanksgiving Service in the Holy Ascension Ukrainian Orthodox Church, Smoky Lake with Father John Plewa as celebrant. After prayers, blessings were offered and Mnohaya Leeta was sung by the church choir, parishoners, friends and family. A plaque from the church was presented to Nick and Mary. At a luncheon, many congratulatory greetings were received which also included best wishes from M. P. Leon Benoit, Prime Minister Chretien and Opposition Leader Stockwell Day.

Both Nick and Mary were born and raised in the Smoky Lake area. They were married in the Holy Ascension Ukrainian Orthodox Church, Smoky Lake on October 28, 1930. To succeed in those days took a lot of perseverance, courage and backbreaking work but they managed to pros-

per and raise a family of three daughters: Emily (Don) Daffe of Abbotsford BC, Rita (Ron) Hodges of Edmonton AB, and Gloria (Bob) Blowes of Toronto ON. Nick and Mary farmed in the Smoky Lake area from 1930 to 1968. Work did not stop when they "retired" to town since they both took on part-time jobs. Mary worked at the S & L Motel, the R.C.M.P. and then for almost 4 1/2 years cooked at the Ukrainian National Hall. Nick also worked at the S & L Motel, still is a church elder at the Holy Ascension Ukrainian Orthodox Church, Smoky Lake and from 1970 to 1989 was a guard at the Smoky Lake R.C.M.P. detachment.

At ages of 91 and 90, Nick and Mary are still avid church attenders and church supporters. Their faith has given them great strength and comfort. Mary appreciated her friendships through the church and the Ukrainian Women's Association, Olha Kobylianska Branch, Smoky Lake of which she has been a member since 1979. they are blessed with 7 grandchildren and 9 great grandchildren.

Submitted to UWAC Olha Kobylanska Branch, Smoky Lake by daughters Emily, Rita and Gloria

Pray do not find fault with the man who limps, Or stumbles along the road,
Unless you have worn the shoes he wears -- Or struggled beneath his load.

There may be tacks in his shoes that hurt, Though hidden away from view,
Or the burden he bears, placed on your back, Might cause you to stumble, too.

Don't sneer at the man who's down today, Unless you have felt the blow
That caused his fall, or felt the shame that only the fallen know.

You may be strong, but still the blows that were his, if dealt to you,
In the self-same way at the self-same time, Might cause you to stagger, too.

Don't be harsh with the man who sins, Or pelt him with word and stone
Unless you are sure, yea, doubly sure that you have no sins of your own.

For, you know, perhaps if the tempter's voice should whisper as soft to you,
As it did to him when he went astray, "Twould cause you to falter, too."

- submitted by Olga Karmanin, Toronto, Ontario

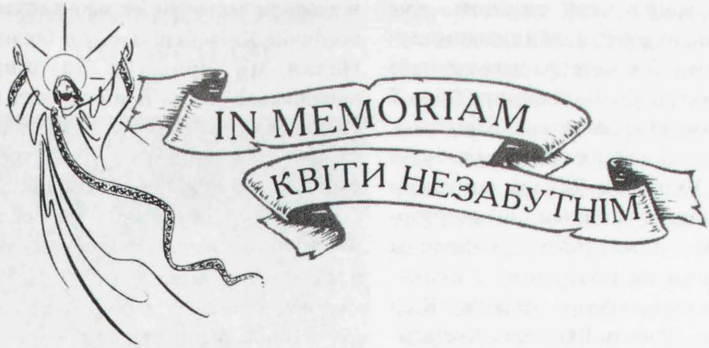

NADIA BOYARCHUK

On Monday, August 14th, Nadia Boyarchuk passed away peacefully at age 87 in her condominium in Kelowna, B C. She had been suffering from asthma for some time; she had serious breathing difficulties.

Nadia Boyarchuk was born in 1913 in Ukraine, province Volynia. Her parents, Samuel and Uliana Yaremchuk and Nadia's younger sisters Vera and Lillian came to Canada in 1929. They disembarked in Halifax and travelled by CNR to Watrous, Saskatchewan. They bought a farm near Renown (very close to Watrous) where Vera and Lillian went to school, but Nadia realized that at the age of 16 she was too old for Grade 1 so she left school and went to work.

In 1933 she married William Boyarchuk and the couple moved to Sundance, Alberta near Edmonton. There they settled on a farm and raised 5 children: Helen, Bonnie, Morris, Ronnie and Jerry. In 1949 the family moved to Vancouver. From that time until 1970 they owned and operated several general stores in succession. At one time they had a large store that catered to farming and fishing communities. In due course Nadia's husband became interested in commercial fishing - he even built his own boat. Nadia operated the store with the help of her family. They sold the store in 1972, at which time Nadia retired, but Bill continued to fish until his death in 1973.

In 1978 Nadia married Bill Chabaniuk and they moved into their home in Rutland B. C. (near Kelowna), In 1990 Bill Chabaniuk passed away.

In 1991 Nadia met Miron Balych through friends. He remained her loving companion until her death.

In Vancouver, Nadia was very active in all aspects of the business. Socially, she and her first husband were active members of the Ukrainian Orthodox Church in Sundance, Vancouver and Surrey. In Surrey Nadia served as president of the Ukrainian Women's Association of Canada. Both Bill and Nadia enjoyed singing in the church choir, and they supported all church activities.

Nadia's loves were music, singing, dancing, socializing and entertaining at home. Her focus was always around people and her loves were family and close friends.

On August 19, 2000 after the funeral service in the Ukrainian Orthodox Church of Saint Mary's in Surrey Nadia Boyarchuk was laid to rest in the Forest Lawn Cemetery in Burnaby, B. C. next to her first husband William Boyarchuk.

Nadia is survived by her 3 sons: Bennie and his wife Audrey of Marysville, Washington, Morris and his wife Lorraine of Vancouver, Ronnie and his wife Jeanette of Kelowna; 4 grandchildren: Randy Cook of Hope B. C., Gerry Boyarchuk of Calgary, Todd Boyarchuk and his wife Carla of Kelowna, Tea Boyarchuk of Kelowna; her son-in-law John Cook, brother-in-law Ed Williams, supportive nieces Claudette Hayward and Eileen Lawrence, together with other nieces, nephews, family and friends too numerous to mention individually.

Immediate family members who predeceased her are childrren Helen and Jerry and her younger sisters Vera and Lillian.

May her memory be eternal and may God grant eternal rest to His departed servant Nadia.

Submitted by Miron Balych
with donations to Promin:
Miron Balych $100
Children $100

Бл. пам. Зоя Гречка

Ділимось сумною вісткою, що 30-го липня 2000 р. по недовгій недузі відійшла у вічність б.п. **Зоя Гречка**, почесна членка СУК відділу ім. Св. Кн. Ольги в Торонто.

Заходом дочки Світлани Юрків, сина Ігора, внуки Марійки та цілої чесельної родини відбувся чин панахиди в супроводі о. прот. Богдана Сенця в похоронному заведені на Бетурст вул. Чудова відправа та знамените прощальне слово, короткий перебіг її нелегкого трудового життя, слово про б.п. Зої Гречці всебічну обдарованість а основне про гідну людину. Чин похорону відбувся в Катедрі Св. Володимира в Торонто. З свічками у руках жіноцтво проважало свою сестру, а тліни її остатки на символічному нашому Києві в Оквил.

Донька Світлана запросила усіх присутніх на традиційну прощальну тризну. Змістовно коротко, дякувала усій своїй чисельній родині, братові, його родині та усім присутнім за підтрумку та співчуття. Дочка Свілтана покликала Марію Божик від Союзу Українок Канади з якою Соня працювала довгі роки. П-ні Божик прощала також і від сьогоднішньої голови п-ні Євгенії Мельничук та усього членства, а особливо від її комітету. Ми не забули почесної членки б. п. Зої Гречки, її великого вкладу праці в Союзі Українок Канади та Катедрі Св. Володимира. Це дійсно була обдарована всебічна почесна членка від арти стки-співачки до знаменитої господині. Обдарована бл. п. Зоя Гречка невмерущою божественною енергією, що її несе кожна жінка. У когось вона сильніша, слабша у когось бо її пригасила буденність. Але коли ми усвідомлюємо своє призначення на землі, то невмеруща іскра стає світлом, яке наповнює життя жінки великим змістом. Так катедральна громада та Катедра Св. Володимира були її життям, сказала донька Світлана. Завдяки її здібностям, комітету та Союз Українок Канади ми стали великими (найбільшими) жертводавцями, пожертвою 130 тисяч за два роки на розбудову Українського культурного осередку Київ в Оквил. В честь 1000-ліття Хрещення України-Русі 1988 р. Таборова дітвора і молодь вдячні б.п. Зої Гречці, якими вона опікувалася як мати в час їх відпочинку довгі роки.

Пані Ефросінова Літвінова у своєму слові висловила щиру подяку від ОДУМівської молоді, від журналу Молода Україна, видавничої колегії, та ОДУМівської радіо-програми за моральну і матеріяльну підтримку. Пан Петро Шкурка зазначив, що б.п. Зоя Гречка була соборниця в повному розумінні, жертвенна покровителька від Кубані до зелених Карпат, а п. Ніна Яців підтримувала її духово в гошпіталі в останні години її земного життя. Крім опіки родини, СУК та великої добродійки п. Ліди Лібер щире спасибі за шляхетний вчинок. Правнучка дякувала прабабусі за любов та опіку від усієї молодої родинної генерації.

Нехай буде мені вільно висловити щиру подяку одній із чисельних, скромних, працювитих жінок - жінок, що працюють для своїх Святинь і організації та наповнюють своє життя глибоким змістом. Від Союзу Українок Канади, Св. Княгині Ольги прощаємо бл.п. шеренгою засвічених великих свічок, китицею чудових квітів, скромного дару на Катедру Св. Володими ра та журнал Промінь в сумі $25.00.

Спи спокійно дорога заслужена членка, не на рідній Україні, а на символічній Київській землі в Оквил. Нехай ця привітна та щира канадійська земля прийме тебе, як спочатку нас бездольних скитальців прийняла під свій омофор, свій захист і опіку. О. прот. Богдан Сенцьо перевів по б. п. Зої Гречці молитву та вічную пам'ять, яку проспівали присутні. Дочці Світлані, синові з їх родинами висловлюємо глибоке співчуття. Вічна їй пам'ять!

Марія Божик
Торонто, Онтаріо

Як нев'янучий вінок в пам'ять дорогої моєї мами, яка упокоїлася 2-го вересня, 1980-го року пересилаю $50.00 на пресовий фонд Променя. Хай пам'ять про неї вічно буде з нами.

Дочка Марія Михальчук
Виндзор, Онтаріо

Замість квітів на свіжу могилу довголітньої членки **Іванни Ґорук**, котра упокоїлася 27-го липня 2000 р. СУК, відділ ім. Лесі Українки в Гамільтоні, складає в її пам'ять $50 на журнал Промінь. Висловлюємо родині наше глибоке співчуття. Вічна їй пам'ять!

Валя Огієнко
Референтка журналу Промінь

Please accept this memorial donation of $60.00 as an everlasting wreath in memory of **Mrs. Victoria Sherney, Mrs. Katherine Chyz, Mrs. Mary Kalyn and Mrs. Sophie Strochin**. May their memory be eternal. Vichnaya Pamyat!

Rose Sopatyk, president
Anne Michayluk, convener
UWAC Ol'ha Kobylanska Branch
Saskatoon SK

EMMA VERCHOMIN (NIEWCHAS)

1908 - 1997

It has been three years since Emma Verchomin passed away on March 5, 1997 in Edmonton, Alberta. Her memory, however, continues to live on with her family and those who knew her, guiding them in a Orthodox and Ukrainian way of life.

Emma was born January 19, 1908 in Edmonton to Stephen and Anastasia Niewchas who had emigrated to Canada in 1901 from the village of Vehnianka, Ternopil Oblast, Western Ukraine. In 1912 she returned to Ukraine with her parents, but came back to Canada shortly after the outbreak of the First World War. In addition to attending public school and completing Commercial School, Emma's interests in Ukrainian culture and the community emerged early on in her youth, setting the foundation for a life dedicated to the preservation and dissemination of Ukrainian cultural life - its traditions, practices and values. At the early age of 13 (1921) she began to take active part in Ukrainian community life as a student at the Mykhailo Khrushevsky Institute, continuing on through the years as a 'kursant' of Ukrainian literature in 1938 under Professor Dmytro Doroshenko. It was in this Ukrainian cultural milieu that she came to know her future husband, Dr. John Verchomin, who also was a student during these years. They married in 1929 and had five children - Orest, Roman, Evan, Elaine, and Peter. She was predeceased by her husband in 1965.

In 1928 she joined the Ukrainian Women's Association of Canada and from those early beginnings worked actively in a leadership capacity to advance its goals and aims. She held various executive positions (president and secretary for many years), acted in various capacities on various committees, and was widely recognized for her commitment, service and leadership in that organization and the Ukrainian Orthodox community at large. She was particularly interested in organizational vehicles concerned with the education of Ukrainian women and the upbringing of youth. She was a strong supporter of Promin, particularly because of its role in promoting Ukrainian cultural life, community affairs, the arts, literature and home-making. In her own words, "The journal is that foundation upon which women can develop an informed consciousness amongst themselves as Ukrainians." She chaired numerous committees, including the Promin committee, Ukrainian School, Sunday School, and SUMK. On the occasion of Canada's centennial, she furnished the Cathedral library of St. John's Ukrainian Orthodox parish in memory of her late husband, who also regarded knowledge and education as primary in society.

Perhaps one of her outstanding achievements was her work in developing the Alberta Branch of the Ukrainian Museum of Canada. As its president, she strove to build and enhance its collection, thus furthering the development and dissemination of Ukrainian culture in Alberta. She traveled extensively to rural areas in Alberta and British Columbia in search of artifacts, organized exhibits and teas, taught embroidery classes in her home to young girls and SUMKivtsi, and made efforts to inform individuals from the University of Alberta of this cultural knowledge. She was referred to as an "ambassador of Ukrainian arts and culture."

She held 60th life membership in the UWAC and was made an honorary life member of the Ukrainian Museum of Canada. She, together with her husband was made an honorary member of St. John's Orthodox Cathedral and St. John's Institute.

Her energies were not limited to Ukrainian organizations. She served on the Local Council of Women of Edmonton, Canadian Girl Guides and Scouts, the Home and School Association, the Women's Canadian Club, and the Victoria Order of Nurses. She actively supported both the Edmonton Symphony and the Edmonton Opera Company.

With equal enthusiasm, Emma supported her husband's objectives and ambitions in his public and private life. She worked in his political campaigns, assisted him in the administration in his business and his farm enterprises, managing his affairs competently and skillfully. Together they opened their home to dignitaries of the church and Ukrainian academic community making it a gathering place for discussions of organizational strategies and planning related to the promotion of Ukrainian life.

Above all, was her love and dedication to her family. Whether celebrating her children's successes or sympathizing with their failures, she was always proud of her five children. She encouraged and guided them to develop their talents and live successful lives. She considered her children to be her greatest accomplishments.

Having great faith in people, Emma saw only the good in people. She never judged them, but offered constructive advice as the occasion called for. She was considerate and conducted herself with a dignity that inspired respect in those who came into contact with her. She believed that people could realize the ideals she thought important for society. With deepest humility, she turned to God to help her achieve her goals. May her memory be always with us and may her ideals continue to guide us!

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ

On behalf of the family - Orest Verchomin, Roman Verchomin, Evan Verchomin, Elaine Verchomin-Harasymiw, and Peter Verchomin donate $250.00 in memory of Emma Verchomin to Promin

TO MOTHER

Full circle she came through time
Yearning for life's noble cause.
Five times her soul and
body beckoned life
To see the grand sweep complete
The purpose unknown at the start,but
now clear as the brightest star eternal.
The pulse of time, the ebb and flow
of our changing world is constant
and now the merging circle continues.
What rich tapestry has she woven
in her works
with gentle beaming smile in full
colour to the sunset.
Thoughts, loving and kind, will
remain against the scythe,
the clock unknown.
Reds, yellows, crimson threads
wove her space
For all the feel and sense the
yearning life she meant for us.
Slow time she had then and went
Now in peace she rests to see us
Carry the circle to eternity.

Evan Stefan Verchomin
March 8, 1997

У світлу пам'ять упокоєння **Николи Гавриш** 8-го жовтня, 1999 р, засилаю $100 на пресовий фонд Променя. Ми тяжко переживаємо твою відсутність між нами. Твою надзвичайну щиру вдачу і лагідний голос залишиться нам у пам'яті на все життя. Спи спокійним сном Николо, нехай Господь оселить твою душу між праведними. Хай пам'ять про тебе буде вічною.

Дружина Ольга,
діти Денис, Надя і Давид,
внуки Дарія і Кенет

У четверту річницю упокоєння мого любого мужа бл. пам. **Николи Стручинського**, котрий відійшов у вічність 3-го грудня 1997 р. дарую $30 на журнал Промінь як нев'янучий вінок на його могилу.

Пам'ять та моя любов за покійним мужом є мені найдорожчий дарунок і він зі мною кожний крок мого життя. Вічна йому пам'ять!

Дружина Оля Стручинська
Тандер Бей, Онтаріо

Відділ Союзу Українок Канади ім. Ольги Кобилянської з Шіго, Саскачеван висилає $50 на пресовий фонд Променя як нев'янучий вінок на свіжу могилу покійного **прот. о. Григорія Удода**, котрий упокоївся 31-го травня 2000 р. в Саскатуні.

Дружині Лесі і синам висловлюємо наше щире співчуття а покійному „Вічная пам'ять"!

Катирина Рудей, голова
Марія Денесик, касієрка

В першу річницю упокоєння мого дорогого мужа **Юрія Дуська,** який відійшов у вічність 14-го листопада, 1999 р. на 65-му році свого земного житття, складаю $100 на пресовий фонд Променя в його світлу пам'ять .

В мойому серці залишилися радісні та незабутні спомини про нього, якими я дорожу і які вічно будуть зі мною. Хай добра пам'ять про нього буде вічно з нами. Вічна йому пам'ять!

Дружина Катерина Дусько
Гамільтон, Онтаріо

Як нев'янучий вінок у світлу пам'ять дорогого нам швагра, **Юрія Дуська,** який відійшов у вічність 14-го листопада, 1999 р складаю $50.00 на пресовий фонд Променя. Вічна йому пам'ять!

Іван і Надія Пенюк
Гамільтон, Онтаріо

В першу річницю упокоєння **Юрія Дуська,** дорогого брата і дядька складаємо $50.00 на пресовий фонд Променя як нев'яничий вінок в його світлу пам'ять. Вічна йому пам'ять!

Люся Стефура
Монтреал, Квибек
Теді Стефура
Торонто, Онтаріо

40th ANNIVERSARY DONATIONS

The donations listed in this section include all those received from September 16, 2000 to November 15, 2000. The Editorial Board gratefully acknowledges the generous donations in support of Promin during this 40th anniversary year.

$500.00
Alice Zaleschuk, Saskatoon SK

$250.00
UWAC St. Anne Br., Edmonton AB

$200.00
UWAC St. John's Cathedral Br., Edmonton AB
UWAC L. Ukrainka Br., Redfield/Richard SK

$100.00
Anne Klopoushak, Saskatoon SK
UWAC Eastern Executive, Montreal PQ
UWAC L. Ukrainka Br., Waterford ON
UWAC O. Pchilka Br., New Westminster BC
UWAC O. Pchilka Br., North Battleford SK
UWAC Kn. Olha Br., Vegreville AB
UWAC St. Anna Br., Edmonton AB

$50.00
Nicholas Worobec, Toronto ON
Maria Bilous, Dauphin MB
Midoria Zukiwski, Winngdon AB
Dr. Ed Klopoushak, Regina SK

$40.00
Mary Makarenko, Niagara Falls ON
Roma Franko, Saskatoon SK

$25.00
Anne Saley, Yorkton SK

$20.00
Martha Cechosh, Toronto ON
Olga Kuzyk, Amherstburg ON
Olha Ruzetska, North Battleford SK
Nadeya Bodnar, Edmonton AB

$15.00
Maria Harbus, Saskatoon SK

$10.00
Valentyna Stukalo, Hawkestone ON
A. Tkaczuk, Calgary AB
Ann Moskaluk, North York ON
Fiona Pelech, Edmonton AB
Lena Chernewchan, Edmonton AB
Sally Lazarowich, North Battleford SK
Nastunia Nahirna, North Battleford SK
Ann Ewanchuk, North Battleford SK

$5.00
Anna Foremsky, Edmonton AB
Sophia Ostapchuk, La Salle PQ

Correction:
In the October issue of Promin it was noted that Josie Lakoduk of Waskatenau AB donated $30.00 to the Anniversary Fund. In fact, the amount should have been $40.00. We apologize for the error.

Books, Magazines, Newspapers, School & Office Supplies, Handicrafts, Jewellery, Pictures, Embroidered Blouses, Threads, Fabrics, Greeting Cards, Videos, CDs, Cassettes, Supplies for Easter & Christmas, Post Office, Parcels to Ukraine

W. KLISH
M. STECKO

Phone: (416) 703-2752
Fax: (416) 703-2753

Arka Ltd.
UKRAINIAN BOOK STORE & GIFTS

575 QUEEN STREET WEST
TORONTO, ONT., CANADA
M5V 2B6

PETERS, BROWN

CHARTERED ACCOUNTANTS
- Accounting and Auditing
- Corporate and Personal Tax
- Estate and Trusts

Advising small business since 1917

WILLIAM P. MUCHICHKA, B.A., C.A.
703 Evans Avenue Suite 100, Etobicoke, Ontario, M9C 5E9
Tel: (416) 621-3313 Fax: (416) 621-3323

УКРАЇНСЬКА КАНАДСЬКА ФУНДАЦІЯ ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
UKRAINIAN CANADIAN FOUNDATION OF TARAS SHEVCHENKO

Let's ensure our future!

☞ Providing grants to promote the development of Ukrainian Canadian arts, education, literature and language since 1963. Over $4 million awarded.

☞ Receives financial support from the community it serves. All contributions used to increase the capital fund. Grants are awarded from the interest.

☞ Inquire about living bequests and designated funds.

☞ Perpetual recognition given to all contributors.

For more information contact:
Shevchenko Foundation
456 Main Street
Winnipeg, MB R3B 1B6
Tel. 204-942-4627
Fax 204-947-3882

Запевнімо нашу будучність!

UKRAINIAN ORTHODOX LIBRARY OF
ST JOHNS
10611-110 AVE
EDMONTON AB
T5H 1H7 1-Dec-2001

Barbara Paterson, maquette for Women are Persons! (1997). A larger-than-life bronze casting of this sculpture was erected in Calgary last year on the 70th anniversary of the "Persons" case. On October 18, 2000, an identical monument will be unveiled on Parliament Hill. The sculpture depicts an imaginary moment when the Famous 5 received the news of the Privy Council's decision that the word "persons" in Section 24 of the British North America Act included women. The "Persons" case was spurred by the desire of Emily Murphy, the first female magistrate in the British Empire, to become the first woman in the Canadian Senate. Advised that any five people could initiate an appeal to the Supreme Court of Canada for clarification of any point in the BNA Act, she invited Henrietta Muir Edwards (holding teacup), Nellie McClung (holding newspaper), Louise McKinney (seated) and Irene Parlby (pointing) to join her cause. The ruling by the Supreme Court of Canada on March 14, 1928, that women were not "persons" for the purposes of holding high office was unanimously overruled on October 18, 1929, by the assertion of the Judicial Committee of the Privy Council of England that "the exclusion of women from all public offices is a relic of days more barbarous than ours." Emily Murphy never was appointed to the Senate; the first Canadian woman to achieve this was Cairine Wilson, in 1930.

Picture and article submitted by Dr. Roman Sluzar, Mississauga ON